

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 7.
ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ ΟΣΙΟΣ ΑΡΓΟΛΙΔΟΣ
ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

(*Υ. Μ. Όσ. Θεοδοσίου Αργολίδος, Ναύπλιο, 2003²*)

ΜΕΡΟΣ Α΄ . ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ

(*π. Νικολάου Μαλαξοῦ, πρωτόπαπα Ναυπλίου, 16^{ος} αἰῶνας*)

1. ΚΑΤΑΓΩΓΗ, ΑΝΑΤΡΟΦΗ, ΑΠΑΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΓΚΟΣΜΙΩΝ

Ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος γεννήθηκε τὸ ἔτος 862 μ. Χ. στὴν Ἀθήνα ἀπὸ γονεῖς εὐγενεῖς καὶ θεοσεβεῖς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀνατράφηκε μὲ παιδεία καὶ νοουθεσία Κυρίου. Ἀπὸ τὴν φύση του ἦταν ἔξυπνος, γιὰ αὐτὸ καὶ πολὺ σύντομα ἔμαθε τὰ ἱερὰ γράμματα. Εὐλαβεῖτο πολὺ τὰ θεῖα, καὶ πῆγαινε τακτικὰ στὶς ἱερὲς Ἀκολουθίες τῆς Ἐκκλησίας μὲ ζῆλο καὶ προθυμία. Μελετώντας μὲ μεγάλη προσοχὴ τοὺς βίους καὶ τὰ κατορθώματα τῶν Ἁγίων καὶ τὶς μεγάλες ἀρετές τους, θαύμαζε τὴν προθυμία καὶ τὴν καρτεροψυχία ποὺ ἐπέδειξαν αὐτοὶ οἱ γενναῖοι ἥρωες τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ποθοῦσε πολὺ νὰ τοὺς μιμηθεῖ στοὺς ἀγῶνες καὶ στὶς ἀρετές τους.

Ἐνῶ ἦταν νεανίας, καὶ ἐφόσον οἱ γονεῖς του ἀπεδήμησαν πρὸς Κύριον, βρῆκε τὴν εὐκαιρία ὁ Θεοδόσιος γιὰ νὰ ἐκπληρώσει τὸν πόθον του. Μοίρασε ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα στοὺς φτωχοὺς, καί, ἀπαρνούμενος τὸν κόσμον καὶ γενικὰ ὅλα τὰ ἐγκόσμια, ἀναχώρησε ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὴν Ἀθήνα, καὶ πῆγε κοντὰ σὲ ἕναν ἐνάρετο πνευματικὸ γέροντα. Ἐκεῖ δοκιμάσθηκε ἀπὸ αὐτόν, ἔλαβε τὸ ἀγγελικὸ σχῆμα καὶ ἐπιδόθηκε στοὺς ἀσκητικὸς ἀγῶνες· καὶ τόσο πολὺ προέκοψε στὴν κατὰ Χριστὸν πολιτεία, ὥστε γρήγορα ἄναψε στὴν καρδιά του, ἀκόμη περισσότερο ὁ θεῖος πόθος, ποὺ θέλησε νὰ ἡσυχάσει κατὰ μόνας, γιὰ νὰ μπορεῖ μὲ τὴν προσευχή του, νὰ ἔρχεται νοερὰ σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Θεό, καὶ νὰ συνομιλεῖ μὲ Αὐτόν.

Γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτόν, ἄρχισε νὰ περιέρχεται ἀπὸ τόπο σὲ τόπο, ἀναζητώντας νὰ βρεῖ κατάλληλο γιὰ ἡσυχία μέρος. Φθάνοντας τελικὰ στὸν Μωριά, καὶ στα σύνορα τῆς ἐπαρχίας Ἄργους, κατευθύνθηκε πρὸς τὸν οἰκισμὸ Παναρηῆτι, ὅπου καὶ βρῆκε τόπο ἔρημικὸ καὶ ἀρμόδιο γιὰ ἡσυχαστικὸς ἀγῶνες καὶ ἐκεῖ σὲ μιὰ σκῆτη, ἔμεινε μονάζων καὶ

άσκητεύων. Καὶ ἀμέσως ὡς καλὸς ἐργάτης ὁ μοναχὸς Θεοδόσιος, θέλοντας νὰ ὑποτάξει τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ στὸ πνεῦμα του, πρόσθετε κόπους στους κόπους του καὶ ἀγῶνες στοὺς ἀγῶνές του. Καὶ ζοῦσε ζωὴ ἄυλη σχεδόν, καὶ ἀσώματη, γιὰτὶ μεταχειριζόταν ἐγκράτεια, παρατεταμένη νηστεία, ὀλονύκτιες ἀγρυπνίες, γονυκλισίες, χαμαικοιτίες, ἐπίμονη προσευχή, χαροποιὸ πένθος καὶ ἄκρα ἀκτημοσύνη. Διακρινόταν γιὰ τὴν ταπείνωση, τὴν πραότητα, τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, τὴν σταθερὴ πίστη, καὶ τὴν ἀκλόνητη ἐλπίδα, ἰδιαίτερα τὴν ἀγάπη καὶ γενικὰ ὅλες τὶς ἀρετές. Καὶ ἦταν ξένος γιὰ τὸν κόσμον τοῦτο καὶ τὰ τοῦ κόσμου, καὶ συνάμα *οὐράνιος ἄνθρωπος καὶ ἐπίγειος ἄγγελος.*

2. ΘΕΙΑ ΟΠΤΑΣΙΑ, ΟΙΚΟΔΟΜΗ ΝΑΪΔΡΙΟΥ.

Ἐχοντας κατορθώσει μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὁ μοναχὸς Θεοδόσιος νὰ καθυποτάσσει τὴν ὕλη, νὰ ζεῖ οὐράνια καὶ πνευματικά, νὰ βρίσκεται σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὸν Θεό, μέσω τῆς συνεχοῦς προσευχῆς, ἀξιώθηκε νὰ δεῖ καὶ θεία ὄπτασία, κατὰ τὴν ὁποία τοῦ παρουσιάσθηκε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ἀφοῦ τὸν ἀσπασθηκε καὶ τὸν ἐνθάρρυνε γιὰ τοὺς πνευματικούς του ἀγῶνες, τοῦ ζήτησε νὰ οἰκοδομήσει ναὸ στὸ ὄνομά του, ὑποσχόμενος ὅτι θὰ εἶναι βοηθός, καὶ παντοτεινὸς συνοδοιπόρος του σὲ ὅλη του τὴν ζωὴ. Καὶ ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος, νιώθοντας τὸν ἑαυτό του γεμάτο ἀπὸ πνευματικὴ δύναμη καὶ ἀγαλλίαση, δόξασε μὲ ὅλη του τὴν ψυχὴ τὸν Θεο, καὶ εὐχαρίστησε τὸν Τίμιο Πρόδρομο, γιὰτὶ ἔλαβε μεγάλο θάρρος γιὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἀσκήσεώς του.

Πολὺ σύντομα ἄρχισε μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀνοικοδόμηση κοντὰ στὴν σκῆτη του, τοῦ ἱεροῦ μονυδρίου ποὺ ἀφιέρωσε στὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. Τοῦτο σῶζεται μέχρι καὶ σήμερα καὶ μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ ἀποπνέει πνευματικὴ εὐωδία καὶ γίνεται αἴτιο κατανύξεως σ' ἐκείνους ποὺ προσέρχονται σὲ αὐτὸ μὲ πίστη.

3. Η ΧΑΡΙΣ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΙΩΝ ΤΟΥ. ΜΑΝΔΡΑ ΛΟΓΙΚΩΝ ΠΡΟΒΑΤΩΝ

Μονάζοντας καὶ ἀσκητεύοντας κοντὰ στὸ μονύδριο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ὁ Ὅσιος ἀναδείχθηκε ἀσκητῆς ἐνάρετος καὶ πιστὸς τοῦ Θεοῦ δοῦλος.

Γιατί, τὸ ἀσκητικὸ τοῦ γυμνάσιου ἦταν πόλεμος, ὄχι πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, δηλαδὴ πρὸς ὁμοιοπαθεῖς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἐνάντια στὶς ἀρχές, τὶς ἐξουσίες, τοὺς κοσμοκράτορες τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνα τούτου, καθὼς γράφει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, δηλαδὴ, πρὸς τοὺς πονηροὺς δαίμονες. Ἀλλά, ὁ γενναϊόφρων Θεοδόσιος, βασανίζοντας τὸν ἑαυτό του μὲ κακουχίες καὶ σκληραγωγίες γιὰ νὰ υποτάξει τὸ κακὸ στὸ καλύτερο, καὶ νὰ ὑποδουλώσει τὴν σάρκα στὸ πνεῦμα, μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς φοβεροὺς καὶ ἀκαταμάχητους ἐχθροὺς του νίκησε καὶ τὸ σῶμα ὑπέταξε. Καὶ γενόμενος ὅλος πνευματικὸς, ὅλος ἔνθεος, ἀξιώθηκε νὰ λάβει πλουσιοπάροχα ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ τὸν ἀρράβωνα τῶν μελλοντικῶν ἀγαθῶν, τὴν χάριν τῶν θαυμάτων καὶ τῶν ἰαμάτων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὀνομάστηκε θαυματουργὸς καὶ ἰαματικὸς. Ἡ ἐνάρετη πολιτεία του, ἀκούσθηκε σὲ ὅλα τὰ μέρη, καὶ ἡ φήμη τῶν θαυμάτων του διαδόθηκε παντοῦ, ἐπειδὴ ὁ Θεός, θέλησε νὰ φανερώσει σὲ ὅλους τὸν δοῦλό του καὶ νὰ τὸν δοξάσει, καθὼς λέγει ὁ ἴδιος: *ζῶ ἐγώ, τοὺς ἐμὲ δοξάζοντας δοξάσω.*

Καὶ ἐνῶ ὁ Ἅγιος ἀπέφευγε τὸν κόσμον καὶ τὴν δόξα του, τόσο περισσότερο ὁ Θεός, τὸν φανέρωνε σεβάσμιον καὶ θαυμαστόν, γιατί, ἀπὸ πολλὰ μέρη προσέτρεχαν στὸν Ἅγιο ἐκεῖνοι ποὺ βασανίζονταν ἀπὸ ἀρρώστιες καὶ γρήγορα ἔπαιρναν τὴν θεραπεία τους. Καὶ ἄλλοι μὲν ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἰατρούονταν, ἀκούγοντας ἀπὸ τὸν Ὅσιον καὶ πνευματικὴν νοθεσία, ποὺ θεραπεύει τὶς ἀσθένειες τῆς ψυχῆς, δηλαδὴ τὶς ἀμαρτίες (ἀπὸ τὶς ὁποῖες τὶς περισσότερες φορές, προέρχονται καὶ οἱ ἀσθένειες τοῦ σώματος), φρόντιζαν καὶ γιὰ τὶς ἀρρώστιες τῆς ψυχῆς τους· λαμβάνοντας δὲ κατὰ τὸν τρόπο αὐτὸ διπλὴ τὴν θεραπεία, καὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, εὐχαριστῶντας τὸν Θεό, ἐπέστρεφαν στὰ σπίτια τους καὶ διακήρυτταν τὴν θείαν χάρη καὶ τὴν παρρησία τοῦ Ἁγίου στὸν Θεό. Ἄλλοι πάλι ἀπὸ τοὺς θεραπευμένους, παρακινούμενοι ἀπὸ τὶς νοθεσίες τοῦ ἁγίου, μαζὶ μὲ τὴν σωματικὴν τους ἀρρώστια ἄφηναν καὶ τὶς ἡδυπάθειες τῆς σάρκας τους, καὶ ἀπαρνούμενοι τὸν κόσμον καὶ τὰ ἐγκόσμια, γίνονταν μοναχοί.

Καὶ ἔχοντας ὡς πρότυπό τους μὲ τὴν πολιτεία τοῦ Ὁσίου, περιπατοῦσαν τὴν στενὴν καὶ τεθλιμμένην ὁδόν, μιμούμενοι τὶς ἔνθεες ἀρετές του καὶ

ὕπακούοντας προθύμως στὶς ψυχωφελεῖς του νουθεσίες. Καὶ ἔτσι, μὲ τὴν χάρη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν καθοδήγηση τοῦ Ἁγίου συστήθηκε ἐκεῖ μιὰ μάνδρα λογικῶν προβάτων.

4. ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΕΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

Ὁ διάβολος ὁμως, ὁ ἀρχέκακος καὶ φθονερός ἐχθρὸς τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου, μὴ μπορώντας νὰ βλέπει ὅσα συνέβαιναν γύρω ἀπὸ τὸν Ἅγιο, μεταχειρίστηκε ὡς ὄργανα τῆς κακίας του μερικοὺς ὑποκριτές, ποὺ ἐμφανίζονταν ὡς εὐλαβεῖς καὶ καλόγνωμοι, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ἦσαν κακότροποι καὶ φθονεροί, γιὰ νὰ συκοφαντήσουν τὸν Ἅγιο Θεοδόσιο. Αὐτοί, πῆγαν τότε στὸν ἀρχιερέα τοῦ Ἄργους, τὸν Πέτρον (ἐορτάζει 3 Μαΐου, πολιοῦχος Ἄργους), κακολογώντας δὲ τὸν Ὅσιο, εἶπαν ὅτι εἶναι μάγος καὶ πλάνος, πῶς μὲ τὶς μαγεῖές του ἐξαπατᾷ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐνῶ τὸν ἔχουν σὲ μεγάλη εὐλάβεια, γίνεται σὲ πολλοὺς, αἴτιος ἀπωλείας του. Ὅταν ὁ ἀρχιερέας ἄκουσε τὶς καταγγελίες αὐτές, καὶ ἄλλα παρόμοια ἐναντίον τοῦ Ἁγίου, ἐπηρεάστηκε ἀπὸ τὰ φθονερὰ λόγια τῶν εὐλαβῶν συκοφαντῶν του καὶ ἔλαβε τὴν ἀπόφαση νὰ τὸν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ἐπαρχία του.

5. ΑΝΑΒΟΛΗ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ. ΜΕΤΑΒΑΣΗ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΣΤΗΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΗ. ΟΠΤΑΣΙΕΣ

Καὶ ἐνῶ ὁ ἐπίσκοπος Πέτρος εἶχε ἀποφασίσει νὰ ἐκδιώξει τὸν Ἅγιο Θεοδόσιο, χωρὶς καμιὰ παραπέρα ἐξέταση καὶ ἔρευνα γιὰ τὴν ἀλήθεια ἢ μὴ τῶν καταγγελιῶν, κατὰ θεία πρόνοια ἀνέβαλε προσωρινὰ τὴν πραγμάτωσή της. Γιατί, τὸν ἴδιο καιρό, ἔλαβε πατριαρχικὰ γράμματα ποὺ τὸν καλοῦσαν τὸ γρηγορότερο νὰ ἀναχωρήσει γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολη, προκειμένου νὰ λάβει μέρος στὴν σύνοδο ποὺ ἐπρόκειτο νὰ συνέλθει γιὰ ἐπείγουσα ἐκκλησιαστικὴ ὑπόθεση, ὁπότε καὶ ἐσπευσμένως ἀναχώρησε γιὰ τὴν Πρωτεύουσα. Ἔτσι ἐμποδίσθηκε ἡ ἄμεση ἔξωση τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου, ἀλλὰ ὁ ἐπίσκοπος εἶχε κατὰ νοῦ νὰ τὴν πραγματοποιήσει εὐθύς μόλις θὰ ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν ἐπαρχία του.

Ὁ Θεὸς ὁμως, ὅπως ἀρχικὰ ἐμπόδισε τὴν ἐξορία τοῦ Ἁγίου μέσω τῶν πατριαρχικῶν γραμμάτων, ἔτσι καὶ στὴν συνέχεια μέσω θείας ὀπτασίας

οίκονόμησε νὰ φανερωθεῖ καλύτερα ἡ ἀρετὴ τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου καὶ ἡ παρρησία του πρὸς Αὐτόν, καὶ νὰ δοξασθεῖ ἀκόμη περισσότερο ὁ Ἅγιος. Γιατί, πηγαίνοντας ὁ μακάριος Πέτρος στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ ἀφοῦ κανόνισαν ὁ Πατριάρχης καὶ ἡ Ἱερὰ Σиноδος τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐκείνη ὑπόθεση, τὸν καιρὸ, πού ὁ ἐπίσκοπος Πέτρος ἐτοιμαζόταν νὰ ἐπιστρέψει στὸ Ἄργος, τοῦ παρουσιάσθηκε σὲ ὄραμα ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος, καὶ τοῦ εἶπε: *Γιατί, Δέσποτα, ἔχεις στραφεῖ ἀδίκᾳ ἐναντίον μου, καὶ θέλεις νὰ μὲ ἐξορίσεις ἀπὸ τὴν ἐπαρχία σου, χωρὶς νὰ κάμω κανένα κακό, οὔτε σὲ σένα, οὔτε σὲ κανέναν ἄλλον; Γνώριζε ὅμως, πὼς ἂν μὲ ἐξορίσεις ἀπὸ τὴν περιοχὴ σου, δὲν πρόκειται νὰ κάνεις κακὸ σὲμένα, ἀλλὰ ἡ ἀρχιερωσύνη σου θὰ περιπέσει σὲ ἀμαρτία καὶ στοὺς αἵτιους τῆς ἐπιβουλῆς αὐτῆς θὰ προξενήσει ἀπώλεια, ἐνῶ σὲ ἐκείνους πού σώζονται μὲ τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ, θὰ προξενήσεις μεγάλη βλάβη. Γιὰ αὐτό, πάψε αὐτὸ τὸ παράνομο ἐγχείρημα· γιατί οἱ κακοὶ ἐκεῖνοι συκοφάντες, ἀπὸ φθόνον κινούμενοι εἶπαν ἐναντίον μου τὴν ψεύτικη ἐκείνη κατηγορία. Σὺ ὅμως, μὴ κινηθεῖς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἐναντίον μου· ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ δοῦλος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶμαι καὶ Αὐτὸν μόνον λατρεύω καὶ σὲ Αὐτὸν ἔχω ἀπὸ παιδί, ὅλη τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου. Καὶ ἂν τώρα παύσεις τὴν χωρὶς λόγο παρόρμησή σου, ἔχει καλῶς· ἐὰν ὅμως δὲν παύσεις, ὁ Κύριός μου θὰ σοῦ τὸ ἀποδώσει. Ὁ δὲ ἀρχιερέας, μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, ῥώτησε: Ποιὸς εἶσαι ἐσύ πού ἐνδιαφέρεσαι ἔτσι γιὰ μενα; Καὶ ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε: Ἐγὼ εἶμαι ὁ δοῦλος τοῦ Χριστοῦ Θεοδόσιος, πού διαμένω στὰ σύνορα τῆς ἐπαρχίας σου.*

Ὁ ἐπίσκοπος Πέτρος, ξύπνησε καὶ ἀνακάθησε ἐντρομος· καὶ διαλογιζόμενος ὅσα εἶδε στὸ ὄραμά του, μετανόησε γιὰ τὴν ἀπόφαση πού εἶχε πάρει σχετικὰ μὲ τὴν ἀπομάκρυνση τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου. Τότε, ἔρχεται σὲ αὐτόν, ἕνας ὑπηρέτης τοῦ Πατριάρχου καὶ τὸν προσκαλεῖ νὰ πάει νὰ τὸν συναντήσῃ. Διότι, ταυτόχρονα μὲ τὸ ὄραμα τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ὁ Ὁσιος Θεοδόσιος φάνηκε καὶ σὲ ὄραμα τοῦ Πατριάρχου ἀποκαλύπτοντάς του ὅλη τὴν ὑπόθεση καὶ λέγοντάς του νὰ παραγγεῖλει στὸν ἐπίσκοπο Πέτρο νὰ μὴν κινηθεῖ ἀδίκᾳ ἐναντίον του μὲ τὸν τρόπο αὐτό, γιὰ νὰ μὴν παροργίσει τὸν Θεό, καὶ γίνῃ αἴτιος βλάβης σὲ πολλοὺς χριστιανούς. Ὅταν ὁ Πατριάρχης ῥώτησε ποιὸς εἶναι, ὁ Ἅγιος ἀπάντησε ὅτι εἶναι ὁ

δοῦλος τοῦ Θεοῦ Θεοδόσιος, πού διαμένει στὰ ὄρια τῆς ἐπαρχίας τοῦ Ἄργους. Ξυπνήσας ὁ Πατριάρχης, κάλεσε παρευθὺς τὸν ἐπίσκοπο Πέτρο, ὁ ὁποῖος μόλις τὸν συνάντησε, ρωτήθηκε ἀπὸ τὸν Πατριάρχη σχετικά. Καὶ ἀπεκάλυψε ὁ ἓνας στὸν ἄλλο, τὰ ὁράματά τους. Καὶ ἔτσι, πληροφορήθηκαν καὶ οἱ δύο τὴν ἀγιότητα τοῦ Θεοδοσίου καὶ τὴν μεγάλη του παρρησία πρὸς τὸν Θεό, καὶ τὸν δόξασαν, πού δοξάζει ἀξίως αὐτοὺς πού τὸν δοξάζουνε. Στὴν συνέχεια, ὁ Πατριάρχης παρήγγειλε ἐπιτακτικά στὸν Πέτρο, ἐπιστρέφοντας στὴν ἐπαρχία του νὰ προσφέρει ἐκ μέρους του εὐλαβικὴ μετάνοια στὸν Ἅγιο, καὶ νὰ τὸν παραγγεῖλει νὰ πρεσβεύει γιὰ αὐτὸν στὸν Κύριο.

6. ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΠΕΤΡΟΥ. ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΙ ΑΓΙΟΥ ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ

Ἐπιστρέφοντας ὁ ἐπίσκοπος Πέτρος στὴν ἐπαρχία του, δὲν θέλησε νὰ μεταβεῖ σὲ κανένα ἄλλο μέρος, προτοῦ νὰ πάει νὰ συναντήσῃ τὸν Ἅγιο Θεοδόσιο, τόσο γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν παραγγελία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχη, ὅσο καὶ γιὰ νὰ ζητήσῃ συγχώρεση ἀπὸ τὸν Ὅσιο, ἐπειδὴ ἀπὸ ἀπάτη εἶχε λάβῃ τὴν ἀπόφαση νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν περιοχὴ του. Ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος ὅμως, προγνωρίζοντας τὴν ἐπίσκεψη τοῦ ἀρχιερέως του (γιατὶ ἦταν προικισμένος καὶ μὲ τὸ προορατικὸ χάρισμα ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα χαρίσματα), πῆγε νὰ τὸν συναντήσῃ κρατώντας τὸ κουκούλιό του (σκοῦφό του) μὲ ἀναμμένα κάρβουνα μέσα σὲ αὐτό, καὶ στὸ χέρι του τὸ θυμίαμα. Ὅταν δὲ ὁ ἐπίσκοπος Πέτρος πλησίασε, ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος ἔβαλε τὸ θυμίαμα πάνω στὰ κάρβουνα καὶ τὸν θυμίασε, καὶ ἐνῶ ἔβγαινε ἄρρητος εὐωδία, τὸ κουκούλιό του, ὡς τοῦ θαύματος, δὲν καιγόταν καθόλου. Βλέποντας ὁ ἀρχιερέας τὸ παράδοξο τοῦ θαύματος, κατάλαβε ὅτι ὁ μοναχὸς αὐτὸς ἦταν ὁ Ὅσιος, καὶ ἀμέσως κατεβαίνοντας ἀπὸ τὸ ἄλογό του, ἔτρεξε νὰ τὸν ἀσπασθεῖ· τότε ὁ Ἅγιος, ἀφήνοντας τὸ κουκούλιό του ἀπὸ τὸ χέρι, προσέπεσε στὸν ἀρχιερέα καὶ τὸν ὑποδέχθηκε μὲ μεγάλη εὐλάβεια.

Ἀμέσως ὁ Ἅγιος Πέτρος, δοξάζοντας τὸν Θεό, τοῦ ζήτησε συγχώρεση γιὰ ὅσα εἶχαν λάβῃ χώρα, καὶ προσφέροντας μετάνοια στὸν Ὅσιο ἐκ μέρους τοῦ Πατριάρχη, τοῦ διαβίβασε ὅσα τοῦ παρήγγειλε ὁ Πατριάρχης. Καὶ ὁ Ὅσιος ἀπαντώντας σὲ αὐτὸν μὲ μεγάλη ταπεινοφροσύνη, καὶ μὲ

λόγια καὶ μὲ πράξη, ἔκαμε τὸν ἐπίσκοπο νὰ τὸν ἐκτιμῆσει ἀκόμη περισσότερο. Ὡστε ὁ ἐπίσκοπος, χωρὶς νὰ ἀναβάλει καθόλου, τὸν χειροτόνησε διάκονο καὶ ἔπειτα ἱερέα, παρόλο πὺ ὁ Ἅγιος μὲ πολὺ ταπεινοφροσύνη, ἀρνιόταν ἀπὸ εὐλάβεια νὰ δεχθεῖ τὴν χειροτονία. Ἐκτοτε, ὁ Ἅγιος Πέτρος, εἶχε τὸν Ὅσιο Θεοδόσιο κανόνα καὶ τύπο ἀρετῆς γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ τοὺς ἀκολούθους του, ἀναγνωρίζοντας πραγματικά, ὅτι εἶναι πιστότερα τὰ μάτια παρὰ ἡ ἀκοή.

7. Η ΔΙΑΔΟΣΗ ΤΗΣ ΦΗΜΗΣ ΤΟΥ

Ἡ φήμη τοῦ Ἁγίου, καθημερινὰ διαδιδόταν στὸν κόσμον, ὅχι μόνο γιὰ αὐτοὺς πὺ θεραπεύονταν ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες διακήρυτταν παντοῦ τὴν θεραπεία τους, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος Πέτρος, καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, διαφήμιζαν πανηγυρικὰ τὴν ἀγιότητα τοῦ Ὀσίου καὶ τὴν παρρησία τούτου στὸν Θεό. Γιὰ αὐτό, δὲν ὑπῆρχε κάποιος ἀσθενής, πὺ νὰ μὴν ἐπικαλεῖτο μὲ πολλὴ πίστη τὸν Ὅσιο νὰ ἔρθει σὲ βοήθειά του καὶ νὰ μὴν παίρνει ἀμέσως τὴν θεραπεία τους. Ἐτσι ὁ Ὅσιος, ἔγινε φανερός, καὶ ἐπιθυμητὸς στοὺς πάντες, καὶ ἐρχόμενος βοηθὸς στὶς ἀσθένειες καὶ τὶς ἀνάγκες τους, προξενοῦσε σὲ αὐτοὺς καὶ ψυχικὴ σωτηρία.

8. Η ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ

Ὅταν ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος ἔφθασε σὲ βαθὺ γῆρας καὶ ἦταν καιρὸς, νὰ ἐκπληρώσει καὶ αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος τὸ κοινὸ χρέος καὶ νὰ ἀπολαύσει τὴν ἀντιμισθία τῶν πολλῶν ἰδρώτων καὶ ἀγώνων του, τρεῖς μέρες πρωτύτερα ὁ Θεός, τοῦ ἀποκάλυψε τὴν μετάστασή του. Γιὰ αὐτὸ κάλεσε κοντά του τοὺς μαθητές του, τοὺς ἔδωσε πολλὰς νουθεσίες γύρω ἀπὸ τὴν κατὰ Θεὸ πολιτεία, καὶ τοὺς ἀποκάλυψε τὸν σύντομο θάνατό του· τοὺς παρηγόρησε γιὰ τὸν χωρισμό τους, ὑποσχόμενος ὅτι θὰ εἶναι παντοτερινὰ πνευματικὰ ἐνωμένος μαζί τους, ἐνῶ ἐκεῖνοι ἔκλαιγαν ἀπαρηγόρητοι γιὰ τὸ στεροῦντο τὴν ἀγγελικὴ συνομιλία του. Μὲ τὸν ἐρχομὸ τῆς τρίτης μέρας, ἀφοῦ ἀσπᾶσθηκε τοὺς μαθητές του, εὐχαριστώντας καὶ δοξάζοντας τὸν Θεό, ὑψωσε τὰ χέρια του πρὸς Αὐτόν, λέγοντας: *Κύριε, στὰ χέρια Σου,*

παραθέτω τὸ πνεῦμά μου, καὶ παρέδωσε τὴν μακαρία ψυχὴ του στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ στὶς 7 τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, ὁπότε καὶ ἐορτάζεται ἡ μνήμη του.

Ὅταν ὁ ἐπίσκοπος Πέτρος πληροφορήθηκε τὸν θάνατό του, ἔτρεξε μαζί με ὄλους τοὺς κληρικούς του καὶ πλῆθος κόσμου, καὶ ἀφοῦ ἐτοίμασαν ὅ,τι ἦταν ἀπαραίτητο γιὰ τὸν ἐνταφιασμό του, ἔθαψαν τὸ ἅγιο λείψανό του ἀκριβῶς ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν Ναὸ τοῦ Τιμίου Προδρόμου.

Ὁ Ἅγιος καὶ μετὰ τὸν θάνατό του ἐξακολουθοῦσε νὰ παρέχει τὰ ἰάματα καὶ τὴν βοήθειά του στοὺς ἀσθενεῖς ποὺ προσέτρεχαν με εὐλάβεια στὸν τάφο του καὶ τὸν ἐπικαλοῦνταν με πίστη σὲ βοήθεια, καὶ ἀκουμπώντας τὸν τάφο του, ἐγίνοντο ἀμέσως ὑγιεῖς, δοξάζοντας τὸν Θεό, καὶ εὐχαριστώντας τὸν Ὅσιο. Γιὰ αὐτὸ καὶ πολὺ σύντομα, ἐκεῖ κοντὰ στὸν τάφο, ἔκτισαν ναὸ στὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου, ποὺ ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα, εἶναι παντοτεινὸς ποταμὸς θαυμάτων καὶ ἰαμάτων, καὶ ἡ Μονὴ αὐτή, εἶναι πλέον γνωστή, ὡς Μονὴ τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου.

ΜΕΡΟΣ Β΄. ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΛΛΑΙΑ

(π. Νικολάου Μαλαξοῦ, πρωτόπαπα Ναυπλίου, 16ος αἰῶνας)

Α) Σὲ μικρὴ ἡλικία, ἀρρώστησε βαρῖα ἀπὸ μολυσματικὴ νόσο τοῦ λάρυγγα ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ τοῦ Μαλαξοῦ, ὁ Ἄνδρόνικος. Ἡ ἐπιστήμη τότε, οὔτε διαγνωστικά, καὶ ἀλλὰ οὔτε καὶ θεραπευτικά μέσα διέθετε. Πρόχειρα, καὶ με πρακτικὰ γιαιτροσόφια, ἀντιμετώπιζε τὴν κάθε εὐκόλη ἢ δύσκολη περίπτωσι ποὺ παρουσιαζόταν, με ἀποτέλεσμα νὰ παρασύρονται οἱ περισσότεροι στὸν θάνατο. Σήμερα, θὰ λέγαμε, ὅτι ἡ ἀσθένεια ποὺ προσέβαλε τὸ παιδί, ἦταν ἡ μολυσματικὴ νόσος διφθερίτιδα, ποὺ ὀφείλεται σὲ εἰδικὸ μικροοργανισμό, τὸν βάκιλο τοῦ Λέφφλερ, καὶ ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν παρουσία ψευδομεμβρανῶν πάνω στοὺς βλεννογόνους τοῦ λάρυγγα καὶ ἀντιμετωπίζεται σήμερα με τὸν εἰδικὸ ἀντιτοξικὸ ἀντιδιφθερικὸ ὀρό, τὸν ὁποῖο τὸ ἔτος 1894 ὁ Roux κατόρθωσε νὰ παρασκευάσει, μετὰ τὶς λαμπρὲς ἐργασίες τοῦ Μπέριγγ, καὶ ὁ ὁποῖος προλαμβάνει τὴν θνησιμότητα καὶ θεραπεύει τὴν ἀσθένεια. Μόνο ποὺ τότε, τὸ παιδί ἦταν καταδικασμένο καὶ ὑπέφερε φρικτὰ.

Στὴν κατάστασι ἐκείνη, παρενέβη ἡ μητρικὴ στοργή. Πῆρε τὴν σωστικὴ πρωτοβουλία ποὺ παίρνουν συνήθως στὶς δύσκολες στιγμὲς τῶν παιδιῶν τους οἱ μητέρες. Πέταξε τὰ γιαιτροσόφια καὶ με ὅλη τὴν δύναμη τῆς πίστεως της καὶ τῆς ψυχῆς της στρέφεται πρὸς τὸν παντοδότη Θεό. Γονατίζει μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου, με δάκρυα στὰ μάτια τὸν παρακαλεῖ, τὸν ἱκετεύει, τοῦ ζητεῖ τὴν παρέμβασή του, γιὰ νὰ σωθεῖ ἀπὸ τοῦ χάρου τὰ δόντια τὸ παιδί της. Καὶ δὲν ἀρκεῖται σὲ αὐτό.

Τοποθετεί την εικόνα του Ἁγίου πάνω στο μαξιλάρι του ἄρρώστου παιδιοῦ της. Ἐκείνη ἔσκυψε τὸ κεφάλι της καὶ ἄφησε τὴν ψυχὴ της νὰ προσευχηθεῖ, γονατιστὴ δίπλα στὸ κρεβάτι τοῦ μικροῦ.

Δὲν πέρασε ὥρα πολλή, καὶ τῆς ἦρθε ἡ θεία δωρεά. Ξαφνικά, ξεπρίστηκε ὁ λαϊμὸς τοῦ παιδιοῦ, ἄρχισε ἐλεύθερα νὰ ἀναπνέει καὶ φώναζε τὴν μητέρα του. Ἦταν βράδυ. Σηκώθηκε ἐκείνη, ἀγκάλιασε τὸ παιδί, τὸ ρώτησε τί ἔχει, καὶ ἐκεῖνο κλαυθμηρίζοντας, ἀπεκρίθη ὅτι: Ἦλθεν εἰς ἐμὲ ἕνας ἱεροπρεπὴς καλόγερος, καὶ μὲ χτύπησε μὲ τὸ ραβδί του εἰς τὸν λαϊμόν, καὶ ἔσχισε τὸ πάθος καὶ μὲ ἐγένεμισε ἔμπυα. Ἡ μητέρα βιαστικά, ἄναψε τὸ φῶς καὶ ὦ τοῦ θαύματος· εὐρέθη τὸ πάθος σχισμένον ὡσὰν μὲ ξυράφι καὶ τὰ φορέματα τοῦ παιδιοῦ γεμᾶτα ἀπὸ ἔμπυα ἀνακατωμένα μὲ αἶμα, καὶ τὸ παιδίον, ὅπου ἦτον πρωύτερα ἄφωνον, ἐλάλει ἀνεμποδίστως καὶ ὑγιῶς· καὶ μὲ τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου, ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὴν θανατηφόρο ἐκείνη ἀσθένεια. Ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος δὲν ἄργησε νὰ ἀπαντήσῃ στὴν προσευχὴ τῆς στοργικῆς μητέρας. Τῆς ἔδωσε ὅ,τι κανεῖς στὸν κόσμον δὲν μποροῦσε νὰ τῆς δώσει· ὑγιέστατο τὸ ἄρρώστο παιδί της.

Β) Ἦταν ἡ περίοδος ποὺ ὁ πρωτοπαπᾶς Μαλαξός, διέμενε οἰκογενειακῶς στὴν Κρήτη. Κάποια μέρα, ὁ πρωτότοκος γιὸς του Σταυράκιος, ἔφηβος τότε, πῆγε μὲ ἄλλους συνομηλικούς του ἐκδρομὴ σὲ κάποια βραχώδη παραθαλάσσια ἐξοχικὴ περιοχὴ. Καὶ ἄρχισαν τὴν ἀνάβαση. Εἶχαν ἀρκετὰ προχωρήσει, ὅταν ὁ Σταυράκιος ἐπιχείρησε νὰ πατήσῃ σὲ μιὰ μικρὴ προεξοχὴ τοῦ βράχου, γιὰ νὰ συντομεύσῃ τὴν ἀνοδικὴ πορεία του. Πατώντας ὅμως τὴν προεξοχὴ, αὐτὴ ἀποκόπηκε μὲ τὸ βάρος τοῦ σώματος, καὶ ὁ Σταυράκιος ξαφνικά, βρέθηκε στὸ κενό, καὶ ἄρχισε νὰ πέφτει κάτω μὲ ὀρμὴ.

Κατάλαβε πέφτοντας, ὅτι ὁ σκοτωμὸς του ἦταν βέβαιος, καὶ ἀστραπιαία ἦρθε στὴν σκέψη του ἡ θεία μορφή τοῦ προστάτου Ἁγίου τῆς οἰκογενείας του τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου. Σὰν σανίδα σωτηρίας, νοερά, πιάστηκε ἀπὸ αὐτήν. Δὲν εἶχε καιρὸ, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ. Στὰ δευτερόλεπτα ἐκεῖνα τῆς ὀρμητικῆς πτώσεώς του τίποτε δὲν μποροῦσε νὰ ἀρθρώσῃ. Μόνον ἕνα ἀστραποβόλο βλέμμα ἰκεσίας ἐξέπεμψε ἡ κατατρομαγμένη του ψυχὴ πρὸς τὸν Ἅγιο. Ἀλλὰ καὶ μέσα ἀπὸ αὐτὸ τὸ βλέμμα, τὸ βλέμμα τῆς ψυχῆς του, εἶδε καὶ διέκρινε πολλά. Εἶδε τὴν σωτηρία του. Τὸ βλέμμα ἦταν συνυφασμένο μὲ τὴν ἀκλόνητη πίστη του στὸν Θεό, μὲ τὴν ἀφοσίωσή του πρὸς τὸν Ἅγιο. Καὶ μὲ ταχύτητα ἀστραπῆς, βλέπει ζωντανὰ κοντὰ του τὸν Ὁσιο καὶ ἀντιλαμβάνεται τὴν πτῶση του νὰ εἶναι κατευθυνόμενη. Δὲν κτυποῦσε ἀπὸ βράχο σὲ βράχο, ὅπως ἦταν φυσικό, ἀλλὰ, σὰν κάποιον χέρι νὰ τὸν συγκρατοῦσε, τὸν ἀπεμάκρυνε ἀπὸ τὰ ἐπικίνδυνα σημεῖα τῶν βράχων καὶ τὸν ἔφερε ἀκουμπητὰ, πάνω σὲ μιὰ ἡρεμὴ ἀμμουδιά, χωρὶς νὰ ἔχει πάθει τὸ παραμικρὸ κακό.

Ὁ Σταυράκιος, γονατιστός, εὐχαριστοῦσε τὸν Ἅγιο Θεοδόσιο ποὺ τὸν ἔσωσε. Στὴν θέση καὶ στὴν στάση αὐτὴν τὸν βρῆκαν οἱ φίλοι του ποὺ ἔντρομοι καὶ μὲ ἀγωνία ἔτρεξαν γιὰ νὰ περιμαζέψουν ὅπως πίστευαν, ὅ,τι ἀπέμεινε ἀπὸ αὐτόν.

Τοὺς διηγήθηκε τὸ θαῦμα τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου καὶ γονάτισαν καὶ ἐκεῖνοι καὶ τὸν εὐχαρίστησαν.

Ὁ πατέρας Μαλαξός, ἔκανε δέηση στὴν ἐκκλησία καὶ μὲ συγκίνηση ἀφηγήθηκε στοὺς πιστούς, τὰ τοῦ θαύματος.

Γ) Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Μαλαξός, γεύτηκε καὶ αὐτὸς τὴν βοήθεια τοῦ Ἁγίου. Ταξίδευε κάποτε μὲ ἕνα καράβι γιὰ τὴν Βενετία. Ἡ θάλασσα στὴν ἀρχὴ ἦταν ἤρεμη, ἀλλὰ καθὼς προχωροῦσε ἡ μέρα πρὸς τὴν δύση της, ἕνας δυνατὸς ἀέρας σηκώθηκε καὶ ἡ θάλασσα ἀγρίεψε. Ὁ ἀέρας γινόταν ὄλο καὶ πιὸ ἰσχυρὸς, καὶ ἡ φουρτούνα, μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύκτας, ἄρχισε νὰ ἀπειλεῖ τὸ καράβι, ἐνῶ τὰ κύματα ἔπεφταν πάνω του μὲ μανία γιὰ νὰ τὸ διαλύσουν. Ὁ καπετάνιος εἶχε ἀπελπισθεῖ. Ἐκανε ἀπεγνωσμένες, μὰ καὶ μάταιες, ὅπως φαινόταν ἀπὸ τὶς συνθῆκες, προσπάθειες.

Ὅλοι, ὅσοι ταξίδευαν, εἶχαν χάσει κάθε ἐλπίδα ἀπὸ ἀνθρώπινη βοήθεια· κλαίοντες καὶ ὀδυρῶμενοι. Καὶ ὁ Μαλαξός, ἐπεκαλέσθηκε τὸν Ὅσιο Θεοδοσίο. Γονατιστός, καὶ μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸ δάπεδο τοῦ καραβιοῦ ποὺ ἔτριζε, προσευχόταν, προσευχόταν, προσευχόταν. Καὶ ἐκεῖ ἀποκοιμήθηκε γιὰ λίγο.

Στὰ λίγα δευτερόλεπτα ποὺ κράτησε ὁ ὕπνος του εἶδε ἕνα ὄραμα. Ἦταν τόσο ζωντανό, ποὺ ἔμοιαζε μὲ πραγματικότητα. Εἶδε ὅτι βρέθηκε μέσα σὲ ἕναν ὠραιότατο ναό, μαζὶ μὲ πολλοὺς ἄλλους ἱερεῖς, καὶ ἔκαναν δέηση στὸν Θεό. Ὁ ναός, ἦταν κατὰ μέστος ἀπὸ ἐκκλησίασμα. Μεταξὺ τῶν πιστῶν, ἦταν καὶ ἕνα μικρὸ παιδί, μὲ τὴν μητέρα του καὶ πουλοῦσε λάδι γιὰ τὰ καντήλια τοῦ ναοῦ. Τὸ παιδί, πλησίασε τὸν Μαλαξό, τοῦ ἔδωσε ἕνα δοχεῖο μὲ λάδι καὶ τοῦ εἶπε: Βάλε τὸ λάδι τοῦτο εἰς τὸ καντήλι τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου καὶ ἡ πρεσβεία του θέλει νὰ βοηθήσει καὶ ἐσὲ καὶ τοὺς συντρόφους σου καὶ διὰ μέσου αὐτῆς θέλει παύση ἢ φουρτούνα τῆς θαλάσσης. Πῆρε τὸ λάδι ὁ Μαλαξός, τὸ ἔβαλε στὸ καντήλι, καὶ στὸ μεταξὺ, ξύπνησε.

Δὲν εἶχε ἀκόμη συνέλθει ἀπὸ τὴν συγκίνηση ποὺ τοῦ προξένησε τὸ ὄραμα, ὅτα διαπίστωσε πὼς ἡ φουρτούνα εἶχε κοπάσει, ἡ θάλασσα εἶχε γαληνέψει, καὶ τὸ καράβι ταξίδευε ἤρεμο καὶ ἀκολουθοῦσε σταθερὰ τὴν πορεία του. Τὸ θαῦμα εἶχε συντελεσθεῖ.

Ὁ Μαλαξός, στὴν ἴδια θέση καὶ στάση παρέμεινε σὲ ὄλο τὸ διάστημα τοῦ ταξιδιοῦ, ἀναπέμποντας ὕμνους εὐχαριστίας καὶ λατρείας πρὸς τὸν Θεὸ καὶ στὸν μεγάλον Ἅγιόν Του Θεοδοσίο.

***Δ) Στὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου, ὄλοι σχεδὸν οἱ κάτοικοι τῆς Ἀργολίδος, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων, προστρέχουν γιὰ νὰ τελέσουν μία Θεία Λειτουργία. Μιὰ μέρα, ξεκίνησαν μερικοὶ εὐλαβεῖς χριστιανοὶ ἀπὸ τὸ Ναύπλιο, πολὺ νωρὶς, μὲ ἕναν ἱερέα γιὰ νὰ λειτουργήσουν στὸν ναό. Προχωρώντας εἶδαν ἕναν ἱεροπρεπῆ πρεσβύτερο μὲ ἕνα ῥάβδι στὸ χέρι νὰ στέκεται στὴν πόρτα τῆς ἐκκλησίας καὶ τοὺς φάνηκε σὰν νὰ διάβαζε τὴν ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου γιὰ νὰ ἱεουργήσει καὶ λυπήθηκα ὅπου τοὺς πρόλαβε ἄλλος ἱερέας.

Μὰ πλησιάζοντας, διαπίστωσαν, ὅτι δὲν ἦταν κανένας μέσα στὸν ναό, οὔτε ὁ πρεσβύτερος ποὺ ἀντίκρυσαν, οὔτε κανένας ἄλλος λαϊκός, μόνο οἱ θόλοι τοῦ ναοῦ ἦσαν πλημμυρισμένοι ἀπὸ τοὺς καπνοὺς ἐνὸς εὐωδιασμένου λιβανιοῦ, τόσο εὐωδιασμένου ποὺ δὲν ἄργησαν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ θείας ὀπτασίας καὶ εὐχαρίστησαν τὸν Ἅγιο, ποὺ τοὺς ἔδειξε ὅτι θὰ τοῦ ἦταν εὐπρόσδεκτη ἢ εὐλαβικὴ τους προσφορά.

Καὶ ἐνῶ ὅλα πῆγαιναν καλά, κατέφθασαν καὶ ἄλλοι εὐλαβεῖς χριστιανοί, περισσότεροι ἀπὸ τοὺς πρώτους γιὰ νὰ τελέσουν καὶ αὐτοὶ Θεία Λειτουργία, καὶ ἀξίωσαν νὰ ἱεουργήσει ὁ δικὸς τους ἱερέας

καὶ νὰ ἀποχωρήσει ὁ πρῶτος. Ἡ ἀξίωση δὲν ἔγινε δεκτὴ, ἀπὸ τοὺς πρῶτους, καὶ ἄρχισε φιλονικία μεταξύ τους, στὸ προαύλιο τοῦ ναοῦ.

Μάταια οἱ δύο ἱερεῖς προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς συμβιάσουν. Τὰ πνεύματα ἐξημμένα καὶ οἱ διαθέσεις τῶν χριστιανῶν ἄγριες μεταξύ τους. Ὡσπου, δύο νέοι, ἔβγαλαν τὰ σπαθιά τους καὶ ὠρμησε ὁ ἕνας κατὰ τοῦ ἄλλου γιὰ νὰ μονομαχήσουν. Καὶ τὴν στιγμή ἐκείνη, ἔγινε τὸ μεγάλο θαῦμα τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου. Ἐνῶ τὰ σπαθιά χτυποῦσαν, ξαφνικά, εἶδαν ὅλοι ἕνα λευκὸ περιστέρι νὰ κατεβαίνει ἀπὸ ψηλά, νὰ μπαίνει στὸ μέσο τῶν δύο σπαθιῶν καὶ νὰ δέχεται τὸ ἀθῶο ἐκεῖνο πτηνὸ, τὸ χτύπημα, καὶ νὰ πέφτει κάτω σὲ δύο κομμάτια, ἀνάμεσα στὰ πόδια τῶν νέων.

Τὸ φαινόμενο τοὺς ἔκανε νὰ συνέλθουν. Πέταξαν τὰ σπαθιά, ἀγκαλιαστήκανε, φιληθήκανε καὶ δοξάσαν τὸν Ἅγιο ποὺ παρενέβη καὶ τοὺς ἔσωσε ἀπὸ τὸν ἀλληλοσκοτωμό. Μαζί τους καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι μὲ δάκρυα δόξασαν τὸν Ἅγιο καὶ χωριστήκανε ἀδελφωμένοι, Ἡ μία ὁμάδα συνέχισε νὰ τελεῖ τὴν Λειτουργία στὸν ναὸ τοῦ Ὁσίου, καὶ ἡ ἄλλη τὴν τέλεσε στὸν ναὸ τοῦ Τιμίου Προδρόμου. Μὲ ὁμόνοια καὶ ἀγάπη.

Τὸ θαῦμα ἔχει μείνει μέσα στοὺς αἰῶνες σὰν ζωντανὴ θεία ἐπιταγή, καὶ ὅταν συμπέσει νὰ πάνε γιὰ Λειτουργία δύο ὁμάδες, μοιράζονται τοὺς ναοὺς, χωρὶς παρεξηγήσεις καὶ φιλονικίες.

Ε) Ἕνας εὐγενῆς τοῦ Ναυπλίου ὀνόματι Νικόλαος, τὸ μεσημέρι μιᾶς μέρας, ἐκεῖ ποὺ καθόταν κοντὰ στὸ παράθυρο τοῦ ἀρχοντικοῦ του καὶ ἀπολάμβανε τὸ μαγευτικὸ πανόραμα τῆς πόλεως τοῦ Ναυπλίου, ἔπεσε κάτω ἡμίπληκτος. Ἐτρεξαν ἀμέσως οἱ γιατροί, καὶ διαπίστωσαν ὅτι ἡ ἡμιπληγία ἦταν καθολικὴ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ σώματος, καὶ ἡ κατάστασή του ἦταν σοβαρότατη. Τὸ σχετικὸ ἰατρικὸ ἀνακοινωθὲν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἔγραφε: Ὁ εὐγενῆς Νικόλαος, ἔξαφνα ἔγινεν ἡμίξηρος καὶ τὸ μέσον μέρος τῆς κεφαλῆς του ὁμοῦ μὲ τὸ ἕνα μάτι καὶ αὐτί, μὲ τὸν ἕναν ὦμον καὶ τὸ χέρι του καὶ μὲ τὸ ἕνα πλευρόν, καὶ τὸ πόδι του, ἔμειναν παντελῶς ἀναίσθητα καὶ ἀνενέργητα καὶ ἔγινε θέαμα ἐλεεινόν. Ὅπως ἦταν φυσικὸ, ὅτι καὶ ἂν ἔκαναν οἱ ἱατροί, δὲν μπορούσαν νὰ τὸν θεραπεύσουν, καὶ ἔβαινε πρὸς τὸ τέλος. Καὶ τότε οἱ συγγενεῖς του, ἔβαλαν τὸν ἀσθενὴ σὲ ἕνα κρεβάτι καὶ κουβαλῶντας το, τὸν πῆγαν στὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Θεοδόσιου καὶ τέλεσαν ὄλονυχτία καὶ Θεία Λειτουργία. Ἐφυγαν ἀπὸ τὸ ναὸ, καὶ κοντὰ στὸ Κάστρο τοῦ Ναυπλίου, τὸν ἄφησαν γιὰ λίγο κάτω γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν. Ὅταν ἐπιχείρησαν νὰ τὸν ξανασηκώσουν, εἶδαν τὸν παράλυτο καὶ σὲ κωματώδη κατάσταση εὐρισκόμενο νὰ σηκώνεται μόνος του ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ νὰ φωνάζει: Ἅγιε τοῦ Θεοῦ Θεοδόσιε, βοήθει με. Καὶ στάθηκε στὰ πόδια του καὶ περπατώντας μπῆκε μέσα στὸ Ἀνάπλι δοξάζοντας τὸν Θεό, καὶ τὸν Ἅγιο καὶ ἔμεινε ὑγιῆς ἕως τέλους τῆς ζωῆς του, κάνοντας πολλές ὁδοιπορίες καὶ κηρύττοντας τὸ θαῦμα τοῦ Ἁγίου.

Στ) Ἕνας εὐσεβῆς ἱερέας τοῦ Ναυπλίου, ποὺ ἔζησε μεταξύ τῶν ἐτῶν 1500 καὶ 1570, ὀνόματι Ἀντώνιος, ἀρρώστησε ἀπὸ μιὰ πολὺ σοβαρὴ ἀσθένεια, ἐξαιτίας τῆς ὁποίας ἔπαθε καὶ κινητικὴ ἀναπηρία. Ἡ ἀσθένεια αὐτὴ, μὲ σύγχρονη ὀρολογία ἦταν καρκίνος στὸ δεξιὸ λαγόνιο βᾶθρο, ὁ ὁποῖος τοῦ

προκαλοῦσε δυνατούς πόνους στην κοιλιακή χώρα, πυρετό, έμετούς, ταχυσφυγμία και άλλα, σὲ σημεῖο που ἐπηρέασε ἐπικίνδυνα τὸ δεξί του πόδι. Ἰατρικῶς, δὲν ὑπῆρχε θεραπεία. Τότε, ὁ ἱερέας Ἀντώνιος, ζήτησε τὴν βοήθεια τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου. Πάνω σὲ φορεῖο τὸν πῆγαν στὸν ναό. Ἦταν ἓνα σωματικὸ καὶ πνευματικὸ κουρέλι. Κάτω στὸ δάπεδο τοῦ ναοῦ ποὺ βρισκόταν, ἄνοιγε τὰ μάτια του, ἀτένιζε τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου καὶ τὸν ἰκέτευε. Καὶ ὅταν τελείωσε ἡ λειτουργία, καὶ οἱ συγγενεῖς πῆγαν νὰ σηκώσουν τὸ φορεῖο γιὰ νὰ φύγουν, ἐκεῖνος τότε τοὺς εἶπε: Ἀφήστέ με, ἀκούω μιὰ φωνή, μιὰ γλυκεῖα φωνή. Καὶ ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ, νὰ περπατᾶει καὶ δυναμωθεὶς ἀπὸ τὸν Ὅσιο, ἔκανε τὴν διαδρομὴ ἀπὸ τὸν ναὸ μέχρι τὸ Ναύπλιο μὲ τὰ πόδια. Ἡ πίστη, διέλυσε τὰ δεσμὰ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀρρώστιας.

Ζ) Κάποτε, ἡ γυναῖκα ἐνὸς καλοῦ οἰκογενειάρχου τοῦ Μιχαήλ, ἀσθένησε ἀπὸ μιὰ ὀφθαλμικὴ ἀσθένεια, ποὺ σήμερα τὴν λέμε ἱριδοχοριοειδίτιδα. Εἶναι μιὰ φλεγμονὴ τῆς ἱριδας καὶ τοῦ χοριοειδοῦς ποὺ προέρχεται ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ ἐξ ἐνδογενοῦς μόλυνσεως. Μὲ τὸν τρόπο αὐτό, σχηματίζεται πῦον στὸν χοριοειδὴ χιτώνα τοῦ ματιοῦ καὶ τὸ ὑαλῶδες ὑγρὸ. Ἡ γυναῖκα ἄρχισε νὰ πρήζεται καὶ τὸ πάθος: ἐπρίσθη πολλὰ, καὶ ἐκρεμάσθη ἔξω ἀπὸ τὸ μάτι της, ὡσὰν μιὰ μεγάλη ρόγα σταφυλιοῦ κόκκινη καὶ ἐμπόδιζε τὴν ὄραση τοῦ ματιοῦ της. Συμπτώματα τῆς παθήσεως αὐτῆς εἶναι ἰσχυρὸς πόνος, ἐκχύμωση τοῦ ἐπιπεφυκότος κοντὰ στὴν σκληροκεράτια ζώνη καὶ οἴδημα τῶν βλεφάρων. Ἡ φλεγμονή, ἐπεκτείνεται καὶ στὴν ἱριδα, ὅποτε τὸ πῦον μεταφέρεται στὸ πρόσθιο θάλαμο καὶ ἡ ὄραση σιγὰ-σιγὰ, χάνεται.

Ἀφοῦ εἶχαν ἀπελπισθεῖ ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς, κατέφυγαν στὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου καὶ τελέσαντες ὀλονυχτία, ἐπέστρεψαν σπίτι τους. Εἶχε νυχτώσει. Ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν. Ἡ ἀρρώστη ὅμως γυναῖκα ἔμεινε ξύπνια καὶ προσευχόταν μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου. Καὶ τότε, βλέπει τὸν Ἅγιο καθαρὰ, νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴν εἰκόνα του καὶ κρατώντας τὴν ράβδο στὸ χέρι προχώρησε πρὸς τὴν ἀρρώστη, τὴν πλησίασε, μὲ τὴν ἄκρη τοῦ κουκουλίου του σκούπισε τὸ μάτι της καὶ τῆς εἶπε: Ἐσεῖς ἦρθατε στὸ σπίτι μου γιὰ νὰ με παρακαλέσετε· καὶ ἐγὼ ἦρθα στὸ δικό σας γιὰ νὰ σοῦ δώσω τὴν ὑγίαν· καὶ ἀφοῦ τῆς εἶπε αὐτὰ ἐξηφανίσθη. Ἀμέσως αἰσθάνθηκε τὸ μάτι της ἐλεύθερο καὶ φωνάζοντας ξύπνησε τὸν ἄντρα της καὶ τοῦ διηγήθηκε τὰ πάντα. Τότε, πῆγαν στὴν ἐκκλησία τῆς ἐνορίας τους καὶ προσκάλεσαν ἱερεῖς καὶ φέροντες κηρία καὶ λάδι καὶ μοσχοθυμιάματα, ἔκαναν ὀλονυχτία. Καὶ ὅταν τελείωσε, συγκέντρωσαν τὸν κόσμον στὸ σπίτι τους καὶ τοὺς φίλευσαν πλουσιοπάροχα καὶ ἔδωσαν ἱκανὴ ἐλεημοσύνη στοὺς πτωχοὺς, κηρύττοντας τὴν θαυματουργία τοῦ Ἁγίου, καὶ δοξάζοντες τὸν Θεόν.

Η) Καὶ ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλοσιάνους τοῦ Ναυπλίου, καταγόμενος ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Δύσεως, ἀσθένησε ἀπὸ παράλυση τῶν κάτω ἄκρων τοῦ σώματος, δηλαδὴ παραπληγία, μὲ ἀποτέλεσμα: πλήρης παράλυσις τῶν κάτω ἄκρων, συνοδευόμενη ὑπὸ ἀναισθησία τοῦ δέρματος, καταργήσεως πάσης ἀντανεκαστικῆς κινήσεως τῶν τενόντων μυῶν, συνυπάρχει ἐπίσχεσις τῶν οὖρων ἀκολουθουμένη ὑπὸ συχνῶν, δίκηνη ἀκράτειας οὖρων, μετ' ἐπισχέσεως τῶν κοπράνων.

Και άφοϋ δέν μποροϋσε νά βρεΐ θεραπεία άπό τούς γιατροϋς, κατέφυγε και αυτός στον Άγιο Θεοδόσιο και στον ναό του. Κατά τήν διάρκεια τής όλονυχτίας, εκεί που προσευχόταν με πίστη στον Άγιο, έκανε τó σημεΐο του Σταυροϋ, σηκώνεται και με βήμα σταθερό, προχωρεΐ στην εικόνα του Άγιου και με δυνατή φωνή, του λέει: Σέ εύχαριστώ Άγιε Θεοδόσιε, που με έκανες καλά. Και κατέβηκε με τά πόδια ως τó Ναύπλιο. Και κατασκεύασε άπό άσήμι δύο πόδια ίσα με τó μακροστών δικών και τά άφιέρωσε στον ναό του Όσίου προς εύχαριστίαν παντοτινή.

Θ) Ένας άλλος άσθενής, άρβανίτης στην καταγωγή, έπασχε άπό δυσουρία, είχε πολλούς και φοβερούς πόνους και υπέφερε φρικτά, κυρίως στην κύστη του που είχε πρησθεΐ. Μεταχειρίσθηκε διάφορα φαρμακευτικά παρασκευάσματα χωρίς όμως κανένα άποτέλεσμα και καμιά θεραπεία, αντίθετα, όσο περνούσαν οί μέρες χειροτέρευε και αίσθανόταν πόνους δυνατούτερους. Και ένω είχε φθάσει σε αυτή τήν άσχημη κατάσταση, κατέφυγε τέλος και στην βοήθεια του Όσίου Θεοδοσίου. Τόν άνέβασαν στο μοναστήρι του Άγιου, και παρέμεινε τρεΐς μέρες και τρεΐς νύχτες συνεχώς μέσα στον ναό, προσευχόμενος με θερμή πίστη στον Άγιο και τόν παρακαλούσε με δάκρυα στα μάτια νά τόν θεραπεύσει.

Τήν τρίτη νύχτα, βλέπει σε όραμα, τόν θαυματουργό Άγιο Θεοδόσιο, ό όποϊος άκουμπώντας τον με τó ράβδί του στο σημεΐο που έπασχε, του είπε τά έξής: Εϋγα όλίγλωρα έξω άπό τόν Ναόν μου, δια νά χύσης τó οϋρός σου. Ό ταλαιπωρημένος άσθενής ξύπνησε έντρομος και βγήκε σχεδόν τρέχοντας έξω άπό τόν ναό, και εστάθη ώραν πολλήν, χύνοντας τó οϋρός του. Αμέσως ξεπρίσθηκε, οί πόνοι έπαυσαν και επέστρεψε στο σπίτι του ύγιής, εύχαριστώντας τόν Άγιο Θεοδόσιο και δοξάζοντας τόν Θεό, για τήν θεραπεία του.

Ι) Ένας εύγενής άπό τήν Βενετία, είχε γυναΐκα που ήταν στείρα. Κατέφυγαν στον Άγιο Θεοδόσιο και ύποσχέθηκαν ότι άν κάνουν παιδί θα τó όνομάσουν Θεοδόσιο. Και πράγματι, ό Άγιος έκανε τó θαϋμά του. Η στείρα γυναΐκα τεκνοποίησε και έκανε ένα όμορφο άγοράκι, που όπως είχαν ύποσχεθει τó έβγαλαν Θεοδόσιο και τó βάπτισαν στον Ναό του.

ΙΑ) Ήταν ή έποχή, που οί Βενετσιάνοι είχαν πόλεμο με τούς υπόλοιπους βασιλείς τής Δύσεως. Συμμετεΐχε δε και ένας εύγενής άπό τó Ναύπλιο, που άνηκε στην άριστοκρατική οίκογένεια τών Ποζικίων, Γεώργιος τó όνομα, άνδρεΐος πολύ, και επιδέξιος στους πολέμους. Μια μέρα, που τά δύο άντιμαχόμενα στρατεύματα ήσύχαζαν, ένας στρατηγός άπό τó μέρος του έχθροϋ, γερμανός στην καταγωγή, μεγαλόσωμος και άνδρεΐος, γεμᾶτος φθόνο και κακία έναντίον του στρατηγοϋ Γεωργίου Ποζίκη, άρματωθείς με όλα του τά ᾄρματα και καβαλικεύοντας ένα καλό ᾄλογο, πήγε εις τήν

κατασκήνωση του στρατεύματος των Βενετσιάνων και φώναξε: Ποῦ εἶναι ὁ Γεώργιος Ποζίκης; Ἄς εὕγη νὰ πολεμήσωμεν οἱ δύο.

Τότε, ὁ Γεώργιος, σηκώθηκε ἀμέσως ὀρθός, καὶ βγάζοντας τὸ σκέπασμα τῆς κεφαλῆς του, σφράγισε τὸν ἑαυτό του τρεῖς φορές, μετὰ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, καὶ εἶπε: Μέγα μου Θεοδόσιε, ἔλα τὴν ὥρα ταύτην ἀπὸ τὸ Ἄνάπλι καὶ βοήθησον ἐμὲ τὸν δοῦλόν σου. Ἐπειτα, ἀφοῦ φόρεσε τὴν πανοπλία του, ἀφήνοντας ἀκάλυπτο τὸ πρόσωπό του, με ἀνοικτὴ τὴν περικεφαλαία, πῆγε νὰ συναντήσῃ τὸν γερμανὸ στρατηγὸ.

Ὁ γερμανός, βλέποντας τὸ μέτωπο τοῦ Ποζίκη ἀνοικτό, νόμισε ὅτι εὐκόλα θὰ νικοῦσε. Ὁρμησε ἐναντίον του καὶ τὸ πρῶτο ποῦ ἔκανε ἦταν νὰ κτυπήσῃ μετὰ τὸ κοντάρι του τὸ γυμνὸ μέτωπο τοῦ Ποζίκη. Ἀλλὰ τὸ κοντάρι του, δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο, παρὰ ἔσχισε πολὺ λίγο τὸ δέρμα τοῦ μετώπου τοῦ Ποζίκη, ἀφήνοντας ἓνα ἐπιπόλαιο τραῦμα. Τότε, ὁ Ποζίκης, φωνάζοντας: Ὁ Θεὸς Θεοδοσίου, βοήθει με ὥρμησε κατὰ τοῦ γερμανοῦ, τὸν κτύπησε μετὰ τὸ κοντάρι του στὸ στήθος, τοῦ τρύπησε τὸ εἰδικὸ ἀσφαλιστικὸ κάλυμμα τοῦ θώρακα ποῦ ἔφερε, καὶ τοῦ διαπέρασε πέρα γιὰ πέρα τὸ στήθος, με ἀποτέλεσμα νὰ τὸν τραυματίσῃ θανάσιμα.

Ὁ Ποζίκης, σὰν ἠρέμησε, γονάτισε καὶ προσευχήθηκε εὐχαριστώντας τὸν Ἅγιον Θεοδόσιον ποῦ τὸν ἔσωσε ἀπὸ τὸν τρομερὸ ἐκεῖνον ἀντίπαλον. Παρήγγειλε καὶ τοῦ ἔφτιαξαν μιὰ μεγάλη λευκὴ λαμπάδα ἴση μετὰ τὸ κομμάτι τοῦ κονταριοῦ του καὶ τὴν ἔστειλε μαζί με ἄλλα ἀντικείμενα κατάλληλα γιὰ τὴν εὐπρέπεια του ναοῦ, στὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου.

IB) Στὰ 1715, τὸ Ναύπλιο ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Τούρκων. Ἡ τουρκικὴ κυριαρχία κράτησε μέχρι τὶς 30 Νοεμβρίου 1822, ὁπότε καὶ ἀπελευθερώθηκε. Αὐτὴ τὴν περίοδο, εἶχε ἐγκατασταθεῖ στὰ περίχωρα τοῦ Ἄργους, ἓνας Ἀγαρηνὸς βοϊβόδας. Ἦταν ὁ χειρότερος, ὁ πλέον στυγνός, καὶ ὁ πλέον ἀπάνθρωπος διοικητής.

Κάποτε, κατὰ τὸν καιρὸ τοῦ θέρους, ἔκανε περιοδεῖα σὲ ὅλα τὰ σπαρμένα χωράφια, τὰ ἀποδεκάντωνε καὶ τὰ ἔγραφε. Φτάνοντας σὲ ἓνα μικρὸ χωριό, ὀνόματι Ζαλέβην, ἔφθασε ἡ ὥρα τοῦ γεύματος καὶ βλέποντας ἀπὸ μακριὰ τὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Θεοδοσίου, πρόσταξε νὰ πάνε ἐκεῖ νὰ γευματίσουν καὶ νὰ ἀναπαυθοῦν. Καὶ ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ ξεκουράστηκαν, ὁ Ἀγαρηνός, βλέποντας ἓνα καντήλι ὠραῖο ποῦ ἦταν κρεμασμένο μπροστὰ στὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου, τοῦ ἄρεσε πολὺ, καὶ εἶπε στὸν δοῦλό του: Πᾶρε τὸ γυαλὶ ἐκεῖνο καὶ πλύνε το καλα, καὶ φέρε μου τὸ νὰ πίνω κρασί, με αὐτό.

Τότε, ἓνας ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς γραμματικούς του, Γαβρᾶς ὀνόματι, τόλμησε νὰ πεῖ στὸ ἀφεντικό του: Μὴν πάρης τίποτα ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ Ἁγίου, διὰ νὰ μὴν μᾶς εὕρη κανένα κακό. Ἐκεῖνος ὁμως, με σκαλιότητα τοῦ ἀπάντησε: Καὶ δύναται οὗτος, ἓνας καλόγερος ἀποθαμμένος νὰ κάμη εἰς ἐμέ, ὅπου εἶμαι ζωντανός, καὶ αὐθέντης, κακό. Καὶ ἔβαλε ὁ ἴδιος βάνουσο χέρι στο καντήλι. Τότε ὁ Γαβρᾶς, ἀφοῦ ἐναντιώθηκε ὅσο μποροῦσε, λέγει στὸν Ἀγαρηνόν: Ἐὰν ἔχῃς γνώμην νὰ τὸ πάρης, δὸς εἰς ἐμέ τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγω στὸ σπῆτί μου καὶ τότε κάμε ὅ,τι θέλεις, διὰ τὴν εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θέλει νὰ μᾶς ἀφήσῃ ὁ Ἅγιος νὰ ὑπάγωμεν μετὰ τὸ καλὸν εἰς τὸ σπῆτί μας.

Ὁ Ἀγαρηνός, ἔκαμε ὄτι ὑποχωρεῖ καὶ ἀφήσε τὸ καντήλι τοῦ Ἁγίου, ἀλλὰ φεύγοντας εἶπε σὲ ἕναν δοῦλό του νὰ τὸ πάρει κρυφά.

Τὸ βράδυ λοιπὸν στὸ σπίτι του, ἀφοῦ ἔφαγε, πῆγε νὰ κοιμηθεῖ. Τὸν εἶχε πάρει καλὰ ὁ ὕπνος, ὅποτε κάτι τὸν ἔκαμε νὰ ξυπνήσει. Μεσα στὸ σκοτάδι βλέπει μιὰ ὄπτασία, μιὰ φωτεινὴ μορφή νὰ τὸν πλησιάζει στὸ κρεβάτι καὶ ἀναγνώρισε τὸν Ὅσιο Θεοδόσιο, ζωντανό, νὰ τοῦ βάζει τὸ ράβδι του πάνω στὸ στήθος καὶ πιέζοντάς το μὲ αὐτό, τοῦ ἔλεγε: Τί σοῦ φαίνεται; ἀποθαμένου πρᾶγμα ἐπήρες ἢ ζωντανού. Νά, ὅπου ἦλθον ἐγὼ διὰ νὰ σοῦ δείξω ποῖος εἶσαι ἐσὺ καὶ ἡ δύναμίς σου· καὶ ποῖοι εἶναι οἱ δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ μου, οἱ ὅποιοι, καὶ ἀφοῦ ἀποθάνουν, ζοῦν μὲ τὴν χάριν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ δύνανται νὰ θανατώσουν ἐλεινῶς ἐσὲ ὅπου νομίζεις πῶς ζῆς, ὅμως εἶσαι νεκρὸς κατὰ τὴν ψυχὴν. Καὶ τότε, τοῦ ἔσφιξε τὸν λαϊμό, καὶ ἀμεσῶς πρίσθησαν τὰ μάτια του, μελάνιασε τὸ πρόσωπό του, κρεμάσθηκε ἡ γλῶσσα ἔξω ἀπὸ τὰ χεῖλη του καὶ ἔβγαζε ἄγριες καὶ ἀσήμαντες φωνές, σὰν νὰ σφάζουν ἕναν χοῖρο.

Ἔτρεξαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ νὰ δοῦν τι ἔγινε καὶ ἐκεῖνος φώναζε μόνο: Τὸν Γαβρᾶν, τὸν Γαβρᾶν.

Ὁ Γαβρᾶς ἔτρεξε καὶ τοῦ εἶπε ὁ Ἀγαρηνός: Τὸ καντήλι τοῦ καλόγερου πῆρα καὶ ἐκεῖνος ἦλθε μὲ τὸ ράβδι του νὰ μὲ θανατώσῃ. Ἀλλὰ πάρε το μαζί μὲ ἕνα ἀγγεῖον γεμάτον λάδι καὶ κηρία καὶ πήγαινε ἀμέσῶς πρὸς αὐτόν, καὶ παρακάλεσέ τον νὰ μὴν ἔλθῃ πλέον ἐδῶ, μήτε νὰ ὀργίζεται κατ' ἐπάνω μου καὶ στὸ ἐξῆς θέλω βοηθῶ πάντοτε τον Ναόν σας. Ὁ Γαβρᾶς, στὴν ἀρχὴ δίσταζε νὰ πάει νύκτα, ἀλλὰ πείσθηκε ἀπὸ τίς παρακλήσεις τοῦ Ἀγαρηνοῦ. Καὶ ὁ ἅγιος, πού εἶναι ἀγάπη, συγχώρεσε τὸν Ἀγαρηνό καὶ τοῦ ἀπέδωσε τὴν κλονισθεῖσα ὑγεία του. Καὶ ἀπὸ τότε, ὁ Ἀγαρηνός, κάθε φορά, πού ἔβλεπε ἀπὸ μακριὰ τὸν ναὸ τοῦ Ὁσίου, τὸν προσκυνοῦσε καὶ ἔφευγε.

ΜΕΡΟΣ Γ΄. ΘΑΥΜΑΤΑ ΝΕΑ

Α) Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1912, ὁ Γεώργιος Λίτσας ἀπὸ τὸ χωριὸ Λάλουκα, πῆρε τὴν σύζυγό του καὶ τὰ πέντε παιδιά του νὰ πάνε νὰ λειτουργήσουν στὸ ἐγκαταλειμμένο τότε μοναστήρι τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου, ὅπως εἶχαν συνήθεια νὰ κάνουν κάθε χρόνο οἱ κάτοικοι τῶν γύρω χωριῶν.

Ὁ ἱερέας ἀπὸ τὸ χωριὸ Παναρηῆτι, εἰδοποιημένος ἀπὸ μέρες, εἶχε διανυκτερεύσει στὸ μοναστήρι καὶ τοὺς περίμενε. Ἡ οἰκογένεια τοῦ γεωργοῦ Λίτσα ξεκίνησε μὲ τὴν σούστα της (ἕνα ἀμάξι μὲ δύο ρόδες), ἀφοῦ πῆρε μαζί τὰ τρόφιμά της καὶ τὸ βαγενάκι μὲ τὸ κρασί, γιὰ νὰ περάσει ὅλη τὴν μέρα στὸ μοναστήρι κρατώντας κοντά της τὸν ἱερέα καὶ τὸν φύλακα τοῦ μοναστηριοῦ.

Ὁ χωματένιος καὶ πετρώδης δρόμος τότε, ἦταν δύσβατος, περνοῦσε πάνω ἀπὸ κρημνοὺς, μὲ πολλὰς ἀπότομες στροφές, πού τὸν καθιστοῦσαν

πάρα πολὺ ἐπικίνδuno. Σὲ μιὰ στροφή, εἴτε ἀπὸ λανθασμένο χειρισμὸ κατὰ τὴν ὀδήγησιν τοῦ ἀμαξῆ, εἴτε ἀπὸ κάποια ἀπότομη κίνηση τοῦ ἀνθρώπινου φορτίου, ἡ σούστα, ἔτσι ὅπως ἦταν φορτωμένη, πῆρε τὸν κατήφορο πρὸς τὸν κρημνὸ, πού τὸ βάθος του ἦταν περισσότερο ἀπὸ 50 μέτρα.

Κατρακυλώντας ἡ σούστα, ὁ Λίτσας καὶ ἡ γυναίκα του ἄρχισαν τὰ ξεφωνητά: *Χριστὸς καὶ Παναγιά. Ἄγιε μας Θεοδόσιε, πρόφτασε, χανόμεστέ.* Καὶ ἐνῶ οἱ γονεῖς καὶ τὰ παιδιὰ, μισοπεθαμένα ἀπὸ τὸν φόβο τους οὐρλιαζαν ἀπεγνωσμένα, βρέθηκαν ὅλοι μαζί, στὸ βάθος τῆς χαράδρας· σούστα, ἄλογο, τρόφιμα καὶ ἄνθρωποι. Θα περίμενε κανεῖς, νὰ εἶχαν γίνει ὅλα μιὰ μάζα ἀπὸ συντρίμια. Ἄλλὰ ὄχι!

Πρῶτος συνῆλθε ὁ νοικοκύρης τῆς φαμίλιας· πετάχτηκε ὄρθριος, κοίταξε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ὅλους, ἕναν πρὸς ἕναν, καὶ μὲ μεγάλη του ἐκπληξη διαπίστωσε ὅτι κανεῖς δὲν εἶχε πάθει τίποτα, οὔτε καὶ τὸ ἄλογο ἀκόμη, ὕστερα ἀπὸ τὸ τρομερὸ ἐκεῖνο καὶ θανατηφόρο κατρακύλισμα. Μιλᾷει στὴν γυναίκα του καὶ στὰ παιδιὰ του καὶ ὅλοι, μὲ κάτωχρα πρόσωπα καὶ μὲ κάποιον ψυχικὸ κλονισμό, τοῦ ἀπάντησαν ὅτι εἶναι τελείως καλά. Καὶ τὸ πιὸ ἐκπληκτικὸ ἦταν πού ἡ σούστα μὲ τὸ ἄλογο βρέθηκαν ὄρθρια, καὶ οὔτε τὰ πράγματα δὲν εἶχαν φύγει ἀπὸ τὴν θέση τους, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι στέκονταν καθηλωμένοι μέσα στὴν σούστα, σὰν νὰ μην εἶχε συμβεῖ τὸ παραμικρὸ. Τὸ ἀντρόγυνο γονατιστό, ὑψώνει βουρκωμένα τὰ μάτια του στὸν οὐρανὸ, καὶ ἐκφράζει τὸ εὐχαριστῶ του καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη του πρὸς τὸν σωτῆρα τῶν παιδιῶν του. *Ἄς ἔχει δόξα ὁ Θεός, καὶ ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος πού μᾶς φύλαξε.* εἶπαν καὶ οἱ δύο μὲ ἕνα στόμα.

Τὸ θαῦμα τὸ μεγάλο τῆς διασώσεως, τὸ ἔβλεπαν ζωντανὸ μπροστά τους, γιὰ αὐτὸ ἔπρεπε νὰ φύγουν τὸ ταχύτερο ἀπὸ ἐκεῖ καὶ νὰ πάνε στὸ μοναστήρι γιὰ νὰ ἐπιτελέσουν ἕνα διπλὸ καθήκον· τὴν Θεία Λειτουργία καὶ τὴν εὐχαριστήρια προσευχή τους. Ἄλλὰ, πῶς θὰ ἀνέβαιναν ἀπὸ τὸν πυθμένα τοῦ κρημοῦ ὅπου βρισκόντουσαν; Ἡ σούστα, τὸ ἄλογο, τὰ παιδιὰ. *Τί θὰ γίνει τώρα;* ἀναρωτιόταν μὲ ἀπορία ἀλλὰ καὶ μὲ αγωνία, ὁ Λίτσας.

Καὶ ἐκεῖ πού τὸν Βασάνιζαν ὁ φόβος καὶ οἱ σκέψεις, Βλέπει ξαφνικὰ μπροστά του ἕναν γέρο μοναχό, κοντὸ καὶ ἰσχνό, μὲ ἕνα ραβδὶ στὸ χέρι, καὶ τοῦ λέει: *Δὲν πάθατε τίποτα, δόξα τῷ Θεῷ. Θάναι προσκυνητῆς τοῦ μοναστηριοῦ σκέφτηκε ὁ Λίτσας, καὶ θὰ μᾶς εἶδε πού πέφταμε. Ο καλόγερος ὁμως συνέχισε: Ἐλάτε τώρα νὰ σᾶς δώσω ἕνα χέρι καὶ νὰ ἀνεβάσετε τὴν σούστα ἐπάνω ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μονοπάτι καὶ νὰ πᾶτε στὸ μοναστήρι πού σᾶς περιμένει ὁ παπᾶς, νὰ ἀρχίσει τὸ Εὐλόγημένη.* Ἐπιασαν τότε ὅλοι μαζί τὴν σούστα, τὴν ἔσπρωχναν, καὶ ὅπως ὁμολόγησαν ὅλοι ἀργότερα, δὲν κατάλαβαν πῶς τὴν ἀνέβασαν ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ Βάθος.

Ὅταν ἔφθασαν ἐπάνω στὸν δρόμο, ὁ Λίτσας, πλημμυρισμένος μὲ χαρά, ἀλλὰ καὶ σαστισμένος ἀπὸ ὅσα εἶχαν γίνει, φώναξε στὴν γυναίκα του: *Γυναίκα, πιάσε τὸ κρασί, νὰ κεράσουμε τὸν γέροντα πού μᾶς βοήθησε.* Ἐσκυψαν καὶ οἱ δύο στὸ βαγενάκι μὲ τὸ κρασί, μὰ σὰν σηκώθηκαν μὲ τὸ ποτήρι στὸ χέρι, ὁ καλόγερος εἶχε ἐξαφανιστεῖ ἀπὸ μπροστά τους, δὲν φαινόταν πουθενά. Κοίταξαν, ἔψαξαν νὰ τὸν βροῦν ἀλλὰ τὸν εἶχαν χάσει ὀριστικά. Καὶ τότε κατάλαβαν καὶ συγκλονίστηκαν, ὅτι ὁ καλόγερος πού τοὺς εἶχε μιλήσει καὶ τοὺς εἶχε βοηθήσει ἦταν ὁ προστάτης τους Ὁσῖος Θεοδόσιος, πού τοὺς εἶχε σώσει ἀπὸ βέβαιο θάνατο.

Β) Τὸ ἔτος 1913, ὅπως διηγεῖται ὁ Κωνσταντῖνος Λέκκας ἀπὸ τὸ χωριὸ Παναρηῖτι, ἀποφάσισαν νὰ ἀνοίξουν τὸν τάφο τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου καὶ νὰ ἀνεγείρουν ἕνα μαρμάρينو μνημεῖο.

Τότε, ἀκριβῶς, ὁ πατέρας του Ἰωάννης Λέκκας, προσβλήθηκε ἀπὸ σοβαρὴ ἀσθένεια τῶν ματιῶν του (φλόγωση). Οἱ γιατροὶ τῆς Ἀργολίδος τοῦ συνέστησαν νὰ φύγει ἀμέσως γιὰ τὴν Ἀθήνα γιὰ θεραπεία. Σκέφθηκε νὰ ἀναβάλει γιὰ μιὰ μέρα τὴν ἀναχώρησή του γιὰ νὰ παραβρεθεῖ στὸ ἄνοιγμα τοῦ τάφου τοῦ Ὁσίου.

Ὅταν ἀνοίξαν τὸν ταφο, βρέθηκε μέσα, δίπλα στὰ αγιασμένα ὀστᾶ, μιὰ μικρὴ πηγὴ, πού ἔβγαζε ἀγίασμα. Ὁ Λέκκας ἔσκυψε πρῶτος καὶ με μεγάλη εὐλάβεια πῆρε ἀπὸ τὸ νερὸ ἐκεῖνο καὶ ἔπλυνε τὰ ἀρρώστημένα μάτια του. Ἐως ὅτου ἐπιστρέψει ἀπὸ τὸ μοναστήρι στὸ χωριὸ του, τὰ μάτια του ἦταν

έντελῶς ὑγιῆ. Εἶχε φύγει ὁ ερεθισμός, καὶ εἶχε περάει τελείως ἡ φλόγωση. Οἱ γιατροί, ἔκαναν τὸν σταυρό τους μὲ ἐκεῖνο ποῦ ἔβλεπαν.

Γ) Ἡ Γαρυφαλλιά Σταθοπούλου, καταγόμενη ἀπὸ τὸ χωριὸ Παναρῆτι καὶ διαμένουσα μὲ τὴν οἰκογένειά της στὸ Ναύπλιο, διηγεῖται ὅτι, ὅταν ἦταν δέκα πέντε χρονῶν παιδούλα, προσβλήθηκε ἀπὸ ὑψηλὸ πυρετό. Οἱ γιατροὶ τοῦ Ναυπλίου, παρ' ὅλες τὶς ἐξετάσεις, δὲν εὑρίσκαν τὴν αἰτία τοῦ πυρετοῦ. Καὶ τὸ κορίτσι ὑπέφερε ὅλο τὸ καλοκαίρι καὶ ἔλυωνε ἀπὸ τὸν πυρετό. Οἱ γονεῖς της, ἀνησυχοῦσαν πολὺ, καὶ ἀποφάσισαν νὰ τὴν μεταφέρουν σὲ νοσοκομεῖο στὴν Ἀθήνα.

Στὸ διάστημα αὐτό, ἔφτασε ἡ 6^η Αὐγούστου, παραμονὴ τῆς ἑορτῆς τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου. Νωρὶς τὸ πρωί, τὴν ἐπισκέφθηκε μιὰ φίλη της καὶ τῆς εἶπε πὼς ἐτοιμάζονταν οἱ δικοὶ της νὰ πάνε στο μοναστήρι. Ἡ Γαρυφαλλιά, συγκινήθηκε καὶ ἄρχισε τὰ κλάμματα, ἀναλογιζόμενη πὼς κάθε χρόνο τέτοια μέρα πήγαινε καὶ ἐκεῖνη στὸ μοναστήρι καὶ αὐτὴ τὴν χρονιά, δὲν θὰ μπορούσε νὰ πάει λόγω τῆς ἀσθενείας της.

Μόλις βγῆκε ἡ φίλης της ἀπὸ τὸ δωμάτιο γιὰ νὰ φύγει, καθὼς τὰ μάτια τῆς Γαρυφαλλιάς ἦταν γεμάτα δάκρυα, βλέπει νὰ ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ νὰ μπαίνει μέσα ἕνας ἡλικιωμένος ἱερωμένος μὲ ἕνα ραβδὶ στὸ χέρι του, τῆς πιάνει τὸ χέρι καὶ τῆς λέει ἀργὰ καὶ μὲ γλυκεῖα φωνή: *Μὴν κλαῖς κόρη μου, δὲν εἶναι σοβαρὴ ἡ ἀσθενεία σου, ἔχεις μελιταῖο πυρετό, θὰ γίνεις γρήγορα καλά, καὶ θὰ ἔρθεις στὸ σπίτι μου.* Καὶ ξαφνικὰ χάθηκε ἀπὸ μπροστά της. Τότε ἔβαλε τὶς φωνές, ετρεξαν στὸ δωμάτιο οἱ δικοὶ της καὶ βλέπουν τὸ δωμάτιο γεμάτο ἀπὸ καπνὸ θυμιάματος. Τὰ διηγήθηκε ὅλα ἡ Γαρυφαλλιά. Ἐκεῖνη τὴν νύχτα τὴν πέρασε έντελῶς ἀπύρετη. Τὴν ἄλλη μέρα, τὴν ἔφεραν στὸν Ὁσιο Θεοδόσιο γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν. Ἀπὸ τότε ἔγινε έντελῶς καλά.

Δ) Τὸ καλοκαίρι τοῦ 1922, ἕνας χωρικός, ἔβοσκε τὰ βόδια του κοντὰ στὸν τάφο τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου. Κάποιος ἄλλος περαστικὸς χωρικός τοῦ ἔκανε παρατήρηση, ἀλλὰ ὁ βοσκός, τοῦ ἀπάνητησε ἀνευβλαβέστατα καὶ αὐθαδέστατα: *Φύγε ρέ ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἄσε με νὰ κάνω τὴν δουλειά μου.*

Δεν πέρασε λίγη ώρα και ὁ Βοσκὸς βλέπει ὄλα του τὰ Βόδια του πεσμένα κάτω τυφλά. Τότε ὁ βοσκὸς πέφτει κάτω καὶ αὐτὸς καὶ ἄρχισε νὰ κλαίει γοερά. Ἐνας ἄλλος περαστικὸς χωρικός, πὺ εἶδε τὴν τραγωδία, τὸν λυπήθηκε καὶ τοῦ εἶπε: *Ἄσε τὶς κλάψεις καὶ τρέξε στὸ Παναρήτι νὰ φέρεις τὸν παπᾶ νὰ κάνει παράκληση στὸν Ἅγιο, καὶ πέσε νὰ τὸν προσκυνήσεις.* Ὁ τσοπάνος σὰν νὰ ἠλεκτρίστηκε καὶ νὰ βρῆκε τὸ πνευματικὸ φῶς του, χωρὶς χρονοτριβὴ ἔτρεξε στὸ Παναρήτι, πῆρε τὸν παπᾶ καὶ τὸν ἔφερε στὸν τόπο τῆς τραγωδίας.

Ὁ παπᾶς ἔκανε παράκληση καὶ ἀγιασμὸ καὶ μὲ αὐτὸ ράντισε τὰ μάτια τῶν βοδιῶν· καὶ ἐκεῖνα ἀνέβλεψαν ἀμέσως, σηκώθηκαν καὶ μὲ βελάσματα ἄρχισαν νὰ ἀπομακρύνονται μόνα τους ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος. Καὶ τότε, ὁ βοσκὸς, μετανοημένος καὶ συντετριμμένος ἔσκυψε στὸν τάφο τοῦ Ἁγίου καὶ μὲ δάκρυα ζήτησε νὰ τον συγχωρέσει. Καὶ ὁ Ἅγιος τὸν συγχώρεσε.

Ε) Ὁ πατήρ Νικόλαος Καραχάλιος, συνταξιοῦχος ἱερέας, πρώην ἐφημέριος τῆς Ἁγίας Τριάδος Μέρμπακα Ἀργολίδος, διηγεῖται, ὅτι τὸ 1925, ὡς νεοχειροτόνητος ἱερέας τοῦ χωριοῦ Ἴρια Ναυπλίου, συγκέντρωσε τοὺς ἐνορίτες τοὺς μία μέρα νὰ πάνε νὰ λειτουργήσουνε στὸ μοναστήρι τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου. Πῆγαν χαράματα γιὰ νὰ προλάβουν μὴν τυχὸν τοὺς προλάβει κανένας ἄλλος ἱερέας.

Ὅταν ἔφθασαν στὸ μοναστήρι, ὁ παπᾶ Νικόλας, βλέπει στὴν ἐξώπορτα τῆς μονῆς ἕναν ἠλικιωμένο ἱερέα, κοντό, μὲ ἕνα ραβδί στο χέρι, νὰ στέκεται ὄρθιος, ἀκουμπισμένος στὸ ραβδί του. Προχώρησε πρὸς τὸ μέρος πὺ εἶδε τὸν ἄλλον παπᾶ, μὰ σὰν ἔφθασε κοντὰ στὴν πόρτα διαπίστωσε ὅτι ἦταν κλειστή, καὶ ὁ παπᾶς εἶχε γίνεϊ ἄφαντος.

Τότε, ὁ παπᾶ Νικόλας χτύπησε τὴν πόρτα καὶ τοῦ ἄνοιξε ὁ γέρο καντηλανάφτης πὺ φύλαγε τὸ ἐγκαταλειμμένο μοναστήρι πὺ τὸν διαβεβαίωσε ὅτι δὲν εἶχε ἔρθεϊ κανένας ἄλλος παπᾶς. Κατάλαβε λοιπὸν, ὁ παπᾶ Νικόλας ὅτι τοῦ παρουσιάστηκε ὁ Ὁσιος Θεοδόσιος. Γιὰ αὐτὸ συνηθίζει νὰ λέει μέχρι σήμερα ὁ παπᾶ Νικόλας, διηγούμενος κατασυγκινημένος τὸ ὄραμα: *ἐγὼ ἔχω δεῖ ὀλοζώντανο τὸν Ἅγιο, μὲ τὰ ἴδια μου τα μάτια, ὅπως σᾶς βλέπω καὶ με βλέπετε.*

Στ) Ὁ παπᾶ Στυλιανὸς Γαμβρούλιας ἀπὸ τὸ χωριὸ Χώνικα, διηγεῖται, πῶς ἓνα ἀπὸ τὰ ἀγόρια του, ἡλικίας 5 περίπου χρονῶν, ἔπεσε ξαφνικὰ ἄρρωστο μὲ ὑψηλὸ πυρετό. Ὁ γιατρός, τοῦ συνέστησε ὀρισμένη θεραπεία, ἀλλὰ ὁ πυρετός, ἐξακολουθοῦσε μὲ τὴν ἴδια ἔνταση. Ἡ κατάσταση χειροτέρευε μέρα μὲ τὴν μέρα.

Μιὰ νύκτα, κατὰ τὶς δώδεκα, πῆγε νὰ ἀντικαταστήσει τὴν κουρασμένη μητέρα ὁ παπᾶς. Φόρεσε τὸ ἐπιτραχήλιό του καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζει τὸν κανόνα τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου. Ὅσο ὁ παπᾶς προχωροῦσε στὸ διάβασμα, τόσο τὸ παιδί ἠσύχαζε, καὶ μέχρι νὰ τελειώσει ὁ πατέρας του τὸ διάβασμα, ἔπεσε σὲ βαθὺ ὕπνο.

Ὁ παπᾶς, ὅταν τελείωσε, κάθισε νὰ ξεκουραστεῖ, χωρὶς νὰ βγάλει τὸ ἐπιτραχήλιο καὶ ἀποκοιμήθηκε. Καὶ τότε βλέπει νὰ ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ δωματίου καὶ νὰ μπαίνει μέσα ἓνας καλόγερος μὲ τὸ ραβδάκι του στὸ χέρι νὰ τὸν πλησιάζει καὶ νὰ τοῦ λέει: *Καημένε παπᾶ, τὸ παιδί σου δὲν ἔχει τίποτα τὸ σοβαρό, πὺ ἀνησυχεῖς τόσο, καὶ με ἔφερες ἐδῶ δύο ὥρες δρόμο.*

Στὸ μεταξύ, μπῆκε ἡ παπαδιά καὶ ἀπὸ τὶς φωνές της καθὼς εἶδε τὸν παπᾶ μὲ τὸ πετραχήλι καὶ νόμισε ὅτι πέθανε τὸ παιδί, ξύπνησε τὸν παπᾶ καὶ χάθηκε τὸ ὄραμα. Τὴν νύκτα ἐκείνη ἔπεσε ὁ πυρετὸς τοῦ παιδιοῦ καὶ σὲ λίγες μέρες ἔγινε τελείως καλά.

Τὴν ἄλλη μέρα, πῆγε ὁ παπᾶς γιὰ εὐχαριστῶ νὰ λειτουργήσει στὸ μοναστήρι μὲ τὰ πόδια καὶ διαπίστωσε ὅτι ἡ ἀπόσταση ἦταν ὅπως τοῦ εἶχε πεῖ ὁ Ὁσῖος δυο ὥρες.

Ζ) Τὸ 1939 ἐξελέγη Μητροπολίτης Ἀργολίδος ὁ ἀείμνηστος Ἰωάννης Παπασαράντος. Αὐτὸς ἀποφάσισε τὴν ἐπαναβίωση τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου. Ἐξωραΐισε λίγα κελλιά, καὶ ἐγκατέστησε λίγες μοναχές, πνευματικά του τέκνα ἐξ Ἀθηνῶν. Συνέχισε τὸ ἀνακαιστικὸ ἔργο τῆς Μονῆς, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχει ὅλα τὰ οἰκονομικὰ μέσα γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τῶν δαπανῶν τῆς ἀνακαινίσεως. Διέθετε πάντοτε ὅλα ὅσα συγκέντρωνε τὸ φτωχὸ του βαλάντιο καὶ ὅσα πρόσφεραν εὐσεβεῖς χριστιανοί. Μοιραίως

ὅμως, ἔφτασε μιὰ μέρα σὲ οἰκονομικὸ ἀδιέξοδο. Ἦταν Σάββατο μεσημέρι καὶ δὲν εἶχε νὰ πληρώσει τὸ βδομαδιατικὸ στοὺς ἐργάτες. Τοὺς παρακάλεσε νὰ κάνουν λίγες μέρες ὑπομονή. Πέρασαν οἱ λίγες μέρες, πέρασαν οἱ περισσότερες, ὁ ἱεράρχης ἀγωνιοῦσε, προσευχόταν, ὑπέφερε, παρακαλοῦσε Θεὸ καὶ ἀνθρώπους νὰ τὸν βγάλουν ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο· ἐνῶ οἱ ἐργάτες, ἄρχισαν, ὄχι μόνο νὰ δυσανασχετοῦν, ἀλλὰ καὶ νὰ καταφέρονται ἐναντίον τοῦ Μητροπολίτου, ὁ ὁποῖος αἰσθανόταν ἄβολα καὶ δὲν ἀποφάσιζε νὰ ξαναπάει στὸ Μοναστήρι, ἀφοῦ δὲν εἶχε χρήματα νὰ τοὺς πληρώσει.

Ὁ ἱεράρχης προσευχόταν στὸν Ὅσιο Θεοδόσιο καὶ ἐκεῖνος τὸν ἄκουσε. Μιὰ μέρα, πού οἱ ἐργάτες κατεδάφιζαν ἕναν τοῖχο, εἶδαν νὰ ρέουν ἀπὸ αὐτὸν χρυσᾶ πεντόλira, ἀξίας τότε 50.000 χιλιάδων δραχμῶν. Δὲν βρέθηκαν οὔτε τυχαία οὔτε συμπτωματικά, μέσα στὸν τοῖχο τὰ χρυσὰ πεντόλira. Τὰ ἔστειλε ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος κατὰ τρόπο ἀπροόπτο, ἀπρόβλεπτο, ὡς θεία ἀπάντηση πρὸς τὸν ἀμήχανο Μητροπολίτη.

Ὅταν βρέθηκαν τὰ πεντόλira, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐργάτες πῆρε ἕνα καὶ τὸ πῆγε στὸ σπίτι του. Τὸ ἄλλο βράδυ, βλέπει στὸν ὕπνο του τὸν Ὅσιο νὰ τοῦ λέει: *Πήγαινε, δῶσε τὸ νόμισμα πού πῆρες, γιατί μὲ αὐτὸ θὰ μοῦ φτιάξουν τὸν ἐξώστη.* Ὁ ἐργάτης ἔτρεξε ἀμέσως τὸ πρωί, καὶ τὸ παρέδωσε στὸν Ἱεράρχη.

Η) Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄργους, εἶχαν καὶ ἔχουν τόση εὐλάβεια καὶ ἐμπιστοσύνη στὴν βοήθεια τοῦ Ὀσίου, ὥστε ὅταν βομβαρδίστηκε ἡ πόλη κατὰ τὸν πόλεμο τοῦ Σαράντα, οἱ περισσότεροι βρῆκαν καταφύγιο στὸ Μοναστήρι τοῦ Ὀσίου, καὶ κανένας δὲν ἔπαθε κακό. Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ στὸν ἀνταρτοπόλεμο.

Θ) Ὁ Ἰωάννης Γκολέμης, ἀπὸ τὸ χωριὸ Παναρηῆτι, διηγεῖται ὅτι κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἀνταρτοπολέμου, βρισκόταν ὡς κληρωτός, στὸν Γράμμο στὴν ἴδια διμοιρία μὲ τὸν συγχωριανό του Γιάννη Μπουῖνο. Μιὰ νύχτα πού κοιμόντουσαν 10 στρατιῶτες σὲ ἕνα ἀντίσκηνο, βλέπει στὸν ὕπνο του τὸν

Ώσιο Θεοδόσιο, πού τόν σκούνησε μέ τὸ ραβδί του καὶ τοῦ εἶπε: *Σήκω νὰ φύγεις ἀπὸ ἐδῶ, κινδυνεύετε.*

Εὐπνησε τρομαγμένος ὁ στρατιώτης, ἀλλὰ δὲν κινήθηκε ἀπὸ τὴν θέση του. Δὲν ἤθελε νὰ τὸν πάρουν εἶδηση οἱ ἄλλοι καὶ νὰ τὸν περάσουν γιὰ δειλό. Ξανάκλεισε τὰ μάτια του, δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ ἀποκοιμηθεῖ, ὅταν βλέπει σὰν ὄραμα μπροστά του τὸν Ώσιο νὰ τοῦ λέει ἐπιτακτικά: *Φύγετε, κινδυνεύετε*· καὶ χάθηκε. Πετάχθηκε πάνω ὁ στρατιώτης τρομαγμένος, πῆγε πρὸς τὸ μέρος πού κοιμόταν ὁ συγχωριανός του, τὸν ξύπνησε καὶ μὲ κομμένη φωνή, τοῦ διηγήθηκε ὅτι εἶδε. Οἱ δύο τους ἀποφάσισαν νὰ φύγουν, εἰδοποιῶντας καὶ τοὺς ἄλλους, οἱ ὁποῖοι ὅμως δὲν ἔδωσαν σημασία στὰ λεγόμενά τους καὶ ἔμειναν στὶς θέσεις του.

Οἱ δύο Παναριῶτες στρατιῶτες βγῆκαν ἔξω καὶ ἐνῶ δὲν εἶχαν προχωρήσει οὔτε 50 μέτρα, ἄκουσαν μιὰ ἔκρηξη νάρκης πού ἦταν κάτω ἀπὸ τὸ ἀντίσκηνο. Φωνές, καὶ μουγκρητά, τῶν βαριὰ τραυματισμένων στρατιωτῶν, πού θὰ εἶχαν σωθεῖ καὶ αὐτοὶ ἂν ἄκουγαν τοὺς συναδέλφους του. Οἱ Παναριῶτες, ἀπὸ τότε ὅπου βρεθοῦν ὁμολογοῦν τὴν προστασία τοῦ θαυματουργοῦ παπποῦ.

1) Ὁ Ἰωάννης Ἀναστασίου Κημπούρης, ἀφηγεῖται ὅτι, μιὰ νύχτα τοῦ χειμῶνα τοῦ 1944, πού οἱ ἀντάρτες τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. γύριζαν σὲ ὅλη τὴν περιοχὴ τῆς Ἀργολίδος καὶ ζητοῦσαν ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν χωρικῶν τρόφιμα, πῆγε στὸ μοναστήρι τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου νὰ πάρει μιὰ ποσότητα σταριοῦ πού εἶχε κρύψει ἐκεῖ γιὰ νὰ μὴν τὴν πάρουν οἱ ἀντάρτες. Πράγματι πῆγε, φόρτωσε δύο τσουβάλια σάρι στὸ γαῖδουράκι του καὶ ξεκίνησε μέσα στὸ σκοτάδι γιὰ νὰ τὰ μεταφέρει σπίτι του.

Ώταν ὅμως ἔφτασε στὸ σταυροδρόμι ὅπου ἀπὸ ἐκεῖ θὰ ἔβγαινε στὸν κεντρικὸ δρόμο, τὸ γαῖδουράκι σταμάτησε. Ὁ χωρικός, νόμισε πρὸς στιγμὴν, ὅτι τὸ ζῶό του κουράστηκε καὶ δὲν τὸ ἐνόχλησε. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ λίγο τὸ πρόσταξε νὰ προχωρήσει, ἀλλὰ ἐκεῖνο ἔμεινε ἀκίνητο καὶ εἶχε στηλώσει τὰ δύο μπροστινά του πόδια, καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ μετακινηθεῖ παρὰ τὸ ξύλο πού ἔτρωγε. Στὴν ἐπιμονὴ τοῦ ἀφεντικοῦ, τὸ ζῶο ξεκίνησε ἀλλὰ ὄχι γιὰ τὸν κεντρικὸ δρόμο. Ἀπότομα λοξοδρόμησε σὲ ἓνα μονοπάτι

πού τὸ καθιστοῦσε ἀθέατο μιὰ πυκνὴ θαμνώδης βλάστηση. Προχώρησε λίγο καὶ πάλι σταμάτησε. Στάθηκε ἐκεῖ σὰν νὰ τὸ εἶχαν καρφωμένο. Ὁ χωρικός, μὴ μπορώντας νὰ κάνει ἀλλιῶς, κάθησε σὲ μιὰ πέτρα καὶ περίμενε πότε τὸ γαϊδουράκι του θὰ ἀποφάσιζε νὰ ξεκινήσει.

Δὲν εἶχε περάσει πολλὴ ὥρα ὅταν ἄκουσε μεγάλο θόρυβο στὸν κεντρικὸ δρόμο, ἄγριες φωνές, καὶ πυροβολισμούς. Ἦσαν ἀντάρτες πού εἶχαν βγεῖ μέσα στὴν νύκτα καὶ πυροβολοῦσαν πρὸς ἐκφοβισμό τῶν χωρικῶν. Ὁ χωρικός ἦταν τρομαγμένος καὶ καθόταν σὰν ἀπολιθωμένος, ἐνῶ τὸ ζῶο, ἀπαθέστατα, περίμενε καὶ ὅταν ἀπομακρύνθηκαν οἱ ἀντάρτες, μοναχό του μὲ ἓνα χλιμίντρισμα νικηφόρο ξεκίνησε σιγὰ-σιγὰ, ἐνῶ τὸ ἀφεντικό του ἀκολουθοῦσε.

Ὁ Ὅσιος Θεοδόσιος, λυπήθηκε τὸν χωρικό καὶ μέσα ἀπὸ τὸ ζῶο, τὸν βοήθησε. Τὴν ἄλλη μέρα, ὅλη ἡ οἰκογένεια πῆγε στὴν Μονή, νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Ἅγιο.

ΜΕΡΟΣ Γ΄. ΘΑΥΜΑΤΑ ΝΕΑ

ΙΑ) Ἡ Ζαχαροῦλα Ἀγωνησιώτου, ἀπὸ τὸ χωριὸ Πυργέλα, ἀνεφερε ὅτι τὸ καλοκαίρι τοῦ 1946, ἡ κόρη της εἶχε προσβληθεῖ ἀπὸ μηνιγγίτιδα καὶ ὑπέφερε πολύ. Οἱ γιατροί, τὴν εἶχαν καταδικασμένη σὲ θάνατο. Τὸ κοριτσάκι, ἀκίνητο στὸ κρεβάτι, ἔχανε σιγὰ-σιγὰ, τὶς αἰσθήσεις του καὶ μόλις ἀκουγόταν νὰ ἀναπνέει.

Τότε, ἡ τραγικὴ μητέρα, ἔτρεξε στὸ εἰκονοστάσι, πῆρε στὰ χέρια της τὴν εἰκόνα τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου, γονάτισε μπροστὰ στὸ κρεβάτι τοῦ παιδιοῦ της, μὲ λαχτάρα, τὴν ἀκούμπησε στὸ κεφάλι του καὶ μὲ ὅλη τὴν δύναμη τῆς ψυχῆς της τὸν κάλεσε νὰ φθάσει τὸ ταχύτερο καὶ νὰ σώσει τὴν κορούλα της.

Καὶ ὁ Ἅγιος, ἀμέσως ἔφθασε, πάνω στὸ ἀκίνητο κεφάλι τῆς μικρῆς πού χαροπάλευε ἔβαλε τὸ χέρι του. Τὸ κεφαλάκι τῆς μικρῆς, πού ἡ φύση τῆς ἀσθένειας μέρες τὸ εἶχε σὲ ἀκαμψία κουνήθηκε ἀπότομα καὶ σηκώθηκε, τὰ κλειστὰ ματάκια ἄνοιξαν, τὰ σφραγισμένα χεῖλη της εἶπαν: Μητέρα μὴν κλαῖς, εἶμαι καλά.

Ἡ θεία μορφή τοῦ ἱαματικοῦ Θεοδοσίου σκόρπισε τὸ χαμόγελο τοῦ οὐρανοῦ στὸ πρόσωπο τοῦ δύστυχου παιδιοῦ· τὸ χρῶμα τῆς ζωῆς, ἔδωξε τὴν κιτρινάδα τοῦ θανάτου.

IB) Ἡ Ἀναστασία Μητρόπαπα, ἀπὸ τὸ χωριὸ Πυργέλα, εἶχε προσβληθεῖ ἀπὸ κοιλιακὸ τύφο. Ὁ γιατρός, ἔβλεπε πὼς ἔβαινε πρὸς τὸν θάνατο. Μιὰ νύκτα ἔπεσε σὲ κῶμα. Καὶ τότε οἱ δικοὶ της θυμήθηκαν τὸν Ὅσιο Θεοδόσιο καὶ τὸν παρακάλεσαν θερμά. Καὶ ὁ Ὅσιος ἔσπευσε ἀμέσως. Ἦ ἐτοιμοθάνατη βλέπει σὰν

ὄραμα τὴν μορφὴν του, σηκώνει τὰ χέρια καὶ τοῦ ψελλίζει: Νερό, νερό, νερό. Καὶ τῆς εδωσε ὁ ἱαματικὸς Θεοδόσιος τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν. Ἐπανεκτεῖσε ἀμέσως τὴν υγεία της. Ὅλο τὸ χωριὸ ἔτρεξε στὸ μοναστήρι μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν ἰαθεῖσαν καὶ εὐχαρίστησαν τὸν Ἅγιο.

ΙΓ) Τὴν ἀνοιξη τοῦ 1946, μιὰ ομάδα ἀπὸ εὐσεβεῖς χριστιανούς, τοῦ χωριοῦ Παναρήτι, ξεκίνησε νὰ πάει στὸ Μοναστήρι γιὰ προσφορὰ προσωπικῆς ἐργασίας. Μέσα στὴν ομάδα ἦσαν καὶ τὰ ἀδελφία Γεώργιος καὶ Ἰωάννης Ἀνδρέου Πουλᾶ. Στὸν δρόμο καθὼς πῆγαιναν, ὁ Γεώργιος πλησίασε καὶ εἶπε στὸν ἀδελφὸ του Ἰωάννη: Θὰ σοῦ πῶ κάτι, ἀλλὰ μὴν τὸ πεῖς σὲ κανέναν γιατί δὲν ξέρω πῶς θὰ τὸ πάρου. Ἀπόψε εἶδα στὸν ὕπνο μου τὸν Ἅγιο Θεοδόσιο καὶ μοῦ εἶπε· Νὰ σκάψεις στὸν δεῖνα τόπο· ἐπάνω στὴν πέτρα ὅπου θὰ σκάψεις σοῦ ἔχω βαλεῖ ἓνα κουκουναρί γιὰ νὰ μὴν δυσκολευτεῖς νὰ ψάχνεις· ἐκεῖ θὰ σκάψεις καὶ θὰ βρεῖς κάτι πολὺτιμο. Αὐτὰ μοῦ εἶπε ὁ Ἅγιος. Λοιπὸν, τὸ μεσημέρι ποῦ θὰ καθήσουμε γιὰ φαγητό, ἐγὼ θὰ φυγῶ κρυφά, καὶ θὰ πάω ἐκεῖ ποῦ σοῦ λέω.

Πράγματι, σὰν ἔφθασε τὸ μεσημέρι καὶ κάθησαν ὅλοι γιὰ φαγητό, ὁ Γεώργιος Πουλᾶς σηκώθηκε μὲ τρόπο, πῆρε κρυφὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὴν σκαπάνη του καὶ πῆγε στὴν θέση ποῦ τοῦ εἶχε πεῖ ὁ Ὅσιος. Ἐκεῖ βλέπει ἓνα κουκουναρί πάνω σὲ μία πέτρα. Τὴν σήκωσε καὶ ἄρχισε νὰ σκάβει. Ὅταν ἔσκαψε σὲ βάθος τριάντα πόντων, φανερώθηκε μιὰ πλάκα μαρμάρινη μὲ ἓνα μικρὸ σταυρὸ πάνω της. Δὲν τὴν πείραξε καθόλου, παρὰ ἔτρεξε στὸ μοναστήρι καὶ φώναξε τοὺς ἄλλους ἀφοῦ τοὺς διηγήθηκε τὸ ὄραμά του. Πῆγαν ὅλοι καὶ ἔβγαλαν σιγά-σιγά, τὴν πλάκα. Εἶδαν νὰ κρύβεται τότε κάτω ἀπὸ τὴν πλάκα ἓνα πηγάδι κτιστό, μὲ ὀλοκάθαρο νερὸ ποῦ ἔτρεχε ἀπὸ μία σχισμὴ καὶ ὅπως δοκίμασαν ἦταν πόσιμο. Ἐτρεξαν τότε ἀμέσως στὸν ναό, καὶ εὐχαρίστησαν τὸν Ἅγιο ποῦ λύτρωσε τὸ μοναστήρι ἀπὸ τὴν λειψυδρία.

Οἱ ἐργατικοὶ ἐκεῖνοι ἄνθρωποι ἔκαναν ἔρανο μεταξύ τους καὶ αγόρασαν σωλῆνες γιὰ νὰ ὑδρεύσουν τὴν Μονὴ ἀπὸ τὸ πηγάδι.

ΙΔ) Ὁ Ἀναστάσιος Καραχάλιος ἀπὸ τὸ χωριὸ Παναρήτι, διηγεῖται ὅτι τὸν Ἰούνιο τοῦ 1948, ποῦ ὑπηρετοῦσε ὡς δεκανέας καὶ πολεμοῦσε στὸν Γράμμο, σὲ μιὰ περιπολικὴ ἀναγνώριση ἔπεσε σὲ μιὰ χαράδρα. Δεξιά, καὶ ἀριστερά του, ἔπεφταν τᾶ βλήματα τῶν ὀλμων ποῦ ἔρριχναν οἱ ἀντάρτες. Ἀντιμετώπισε μεγάλο κίνδυνο, γιατί δὲν ἔβρισκε κανένα μονοπάτι γιὰ νὰ ξεφύγει. Στὴν ἀπελπισία του θυμήθηκε τὸν θαυματουργὸ προστάτη τοῦ χωριοῦ του, καὶ ἄρχισε νὰ σταυροκοπιέται καὶ νὰ φωνάζει: Ἄγιε μου Θεοδόσιε, βοήθη με. Καὶ δὲν ἄργησε νὰ ἀκούσει μιὰ παρήγορη φωνή, ποῦ τὸν διαβεβαίωσε: Μὴν φοβάσαι, θὰ βγεῖς. Γύρισε ἀπότομα νὰ δεῖ ἀπὸ ποῦ προερχόταν ἡ φωνή, καὶ ξαφνικά, βλέπει μπροστά του, ἓνα μονοπάτι, μέσα σὲ μιὰ μικρὴ, ἀλλὰ πυκνὴ θαμνώδη βλάστηση ποῦ θὰ τὸν κάλυπτε ἀπὸ τὰ πυρὰ τῶν ἀνταρτῶν. Τὸ ἀκολούθησε μὲ ἐμπιστοσύνη καὶ βγήκε ἀκριβῶς στὸ σημεῖο ποῦ

βρισκόταν οί συνάδελφοί του, χωρίς να τόν άγγίξει ούτε μία άπό τις σφαίρες, που σαν βροχή, έπεφταν γύρω του. Ό Όσιος Θεοδόσιος, τόν εΐχε διαφυλάξει.

ΙΕ) Ό Βασίλειος Λέκκας, συνταγματάρχης Μηχανικοϋ, άπό τó χωριό Παναρήτι, όταν ήταν Ταγματάρχης, ύπηρετοϋσε στην Λάρισα. Ένα πρωινό, πήρε ένα τζιπ τής μονάδας του με έναν στρατιώτη για όδηγό, και ξεκίνησε να πάει για κάποια ύπηρεσία. Σε έναν κακόδρομο, άπό άδέξιο χειρισμό τοϋ όδηγοϋ, τó άυτοκίνητο παρεξέκλινε άπό την πορεία του και κατρακύλησε σε μία μικρή χαράδρα που ήταν στα άριστερά τοϋ δρόμου.

Ό άξιωματικός, την ώρα που έπεφτε, εΐπε με πίστη: "Άγιε Θεοδόσιε βοήθησε. Τó άυτοκίνητο, ύστερα άπό τó κατρακύλισμα, βρέθηκε όρθιο σε ένα χωράφι, σαν να τó εΐχε τοποθετήσει ένα χέρι και οί δύο έπιβαίνοντες ήσαν σώοι και άβλαβεΐς. Μόνο τοϋ άξιωματικοϋ τó χέρι εΐχε μία μικρή άμυχη και έτρεχε λίγο αίμα. Άνοιξε τó συρταράκι τοϋ τζιπ, για να πάρει τó βαμβάκι να την σκουπίσει, και τότε, πρòς μεγάλη του έκπληξη, βρήκε μία μικρή εικόνα σε σχήμα όβάλ, τοϋ Όσίου Θεοδοσίου. Ό δέ στρατιώτης που ρωτήθηκε σχετικά, οϋτε ήξερε για την εικόνα, οϋτε εΐχε ξανακούσει ποτέ του ότι ύπήρχε Όσιος Θεοδόσιος.

ΙΣΤ) Και ένας άκόμη κάτοικος τοϋ Ναυπλίου που γεννήθηκε στο Παναρήτι, ό Άθανάσιος Καραχάλιος, διηγείται, ότι τόν Ιούλιο τοϋ 1948, που έξέτιε την στρατιωτική του θητεία, και μαχόταν έναντίον τών άνταρτών στον Γράμμο, κάποια μέρα που έκανε περιπολία με άλλους συναδέλφους του, έπασαν στα πυρά τοϋ έχθροϋ. Αντάλλαξαν πυροβολισμούς σε άραιές θέσεις και πέρασαν τόν κίνδυνο. Ύστερα όμως, ό Άθανάσιος, έχασε τούς συντρόφους του, και άναζητώντας τους, περιπλανήθηκε σε μέρη που εύκολα έδιναν στόχο στους άντάρτες. Έφθασε σε ένα βαθύ φαράγγι, και τόν κατακυριεύσε ό φόβος. Έβλεπε πώς ήταν χαμένος, μόνος κατάμονος άπό τούς άνθρώπους. Μαϋρες σκέψεις περνοϋσαν άπό τó μυαλό του. Θυμήθηκε τότε τόν Όσιο Θεοδόσιο και φώναξε: "Άγιέ μου Θεοδόσιε, βοήθα με. Και άκούει μία φωνή, που τοϋ λέει: Μήν φοβάσαι, πάρε άυτό τó μονοπάτι και προχώρησε. Και πράγματι, άκολούθησε τó μονοπάτι άυτό, που χωρίς θεία ύπόδειξη ποτέ δέν θα έβρισκε, γιατί ήταν κρυμμένο μέσα σε άγριόχορτα και θάμνους και έφτασε άκριβώς στους συντρόφους του.

ΙΖ) Τó καλοκαίρι τοϋ 1955, κατόπιν δωρεών, άρχισε να κτίζεται ναός στο σημείο τής Συναντήσεως τοϋ Άγίου Πέτρου έπισκόπου Άργους με τόν Όσιο Θεοδόσιο.

Όταν άρχισαν οί έργασίες θεμελιώσεως τοϋ Ναοϋ, οί έργάτες διεπίστωσαν ότι ή περιοχή εκείνη ήταν άνυδρη και έπρεπε να διασχίζουν μία πολύ μεγάλη άπόσταση για να κουβαλοϋν, πεζοπορώντας και

φορτωμένοι τὸ νερό. Ἡ δυσκολία αὐτὴ ἦταν πολὺ μεγάλη καὶ ἀπειλήθηκε πρὸς στιγμὴν, ἀπὸ τὸν μηχανικό, ἢ διακοπὴ τοῦ ἔργου. Δὲν χρειάστηκε ὁμως νὰ γίνεῖ αὐτό, γιατί παρενέβη ὁ Ὅσιος.

Κάποιο καυτὸ μεσημέρι, ἓνας ἐργάτης, ποὺ κατέφθασε στὸν τόπο τῆς δουλειᾶς, φορτωμένος τοὺς κουβάδες μὲ τὸ νερό, ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν κούραση ξάπλωσε κάτω. Ἐκεῖ ποὺ βρισκόταν, δίψασε, ἀλλὰ ποῦ νερό; Καὶ ἔκανε ὑπομονή. Καθὼς εἶχε ἀπλωμένο τὸ ἓνα του χέρι στὸ χῶμα, σὲ μία στιγμὴ, ἔνιωσε, νὰ βρέχονται τὰ δάκτυλά του μὲ δροσερὸ νερό. Σηκώθηκε ἀμέσως καὶ εἶδε πὼς ἐκεῖ ποὺ ἦταν τὸ χέρι του ἀνέβλυζε νερό, ἔσκαψε λίγο, καὶ στὴν τρυπούλα ποὺ ἄνοιξε, ἔβαλε τὸ στόμα του καὶ ἔπινε, ἔπινε, ἔπινε, χόρτασε νερό. Φώναξε τὸν μηχανικό, ἔκαναν μία μεγάλη τρύπα καὶ τὸ νερὸ ἔτρεχε ἄφθονο. Τὸ θαῦμα εἶχε συντελεσθεῖ.

ΙΗ) Ἡ Διονυσία Παλικαρᾶ ἀπὸ τὸν Πύργο Ἡλείας, ποὺ διαμένει στὴν Ἀθήνα, διηγεῖται, ὅτι ἐπειδὴ δὲν ἔκαναν παιδιὰ μὲ τὸν ἄντρα της, ἀποφάσισαν καὶ τὸ 1959 υιοθέτησαν ἓνα κοριτσάκι ἀπὸ μιὰ φτωχὴ οἰκογένεια τῆς Ἀργολίδος. Πέρασαν τρία χρόνια εὐτυχισμένα. Ὅπου, ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ, ἀπεφάσισε νὰ πάει στὴν Ἀθήνα καὶ νὰ κλέψει τὸ κοριτσάκι. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Πῆρε τὸ παιδί, καὶ τὸ μετέφερε σὲ ἄγνωστο σημεῖο. Οἱ θετοὶ γονεῖς ἔκαναν ὅτι μποροῦσαν νὰ τὸ βροῦν, ἀλλὰ μάταια. Ἔτσι ἀφέθηκαν στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ μέσα ἀπὸ τὴν προσευχή. Καὶ ὁ Θεός, ἀπάντησε.

Ἦταν νύκτα τῆς 6ης πρὸς 7ης Αὐγούστου τοῦ 1962, ποὺ γιόρταζε ὁ Ὅσιος, ὅταν ἀκούστηκε κάποιος κτύπος στὴν πόρτα τοῦ διαμερίσματός τους. Σηκώνονται καὶ ἀνοίγουν. Μπαίνει μέσα ἓνας καλόγερος μὲ ἓνα μακρὸ ράβδι στὸ χέρι καὶ τοὺς λέει: Ἦρθα νὰ σᾶς πῶ ποὺ εἶναι τὸ παιδί σας καὶ νὰ πάτε νὰ τὸ πάρετε. Θὰ σᾶς συνοδεύσω ἐγώ. Εἶναι στὸ χωριὸ Μυκῆνες Ἀργολίδος. Καὶ χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Ξημερώνοντας, ἔτρεξαν στὶς Μυκῆνες, καὶ βρῆκαν τὸ παιδί τους. Ὁ φυσικός τους πατέρας εἶχε μεταστραφεῖ καὶ μετανιώσει. Τοῦς τὸ ἔδωσε ἀμέσως. Καὶ ὅλοι ἔτρεξαν στὸ μοναστήρι νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Ὅσιο Θεοδόσιο.

ΙΘ) Ἦταν χειμῶνας τοῦ 1960. Μερικὲς εὐσεβεῖς κυρίες ἀπὸ τὸ χωριὸ Χώνικα Ἀργολίδος, ἀποφάσισαν καὶ πῆγαν στὸ Μοναστήρι νὰ τελέσουν Θεία λειτουργία. Διανυκτέρευσαν στὸν ξενώνα τῆς Μονῆς. Ἐπειδὴ ἔκανε κρύο, ἔβαλαν ἓνα μαγγάλι μὲ κάρβουνα γιὰ νὰ ζεσταθοῦν καὶ ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν. Οἱ ἀναθυμιάσεις ὁμως ἀπὸ τὰ κάρβουνα, δημιούργησαν ἀποπνικτικὴ ἀτμόσφαιρα στὸ δωμάτιο, τὸ ὀξυγόνο ἔλλειψε παντελῶς καὶ ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλη ἄρχισαν νὰ λιποθυμοῦν. Θὰ πέθαιναν ἀπὸ ἀσφυξία.

Ἐνῶ ἦσαν λιπόθυμες, κατὰ τὶς 1 τὰ μεσάνυχτα, ἄκουσαν δυνατοὺς κτύπους στὴν πόρτα τοῦ δωματίου τους. Κάποια ἀπὸ αὐτὲς σύρθηκε μὲ μεγάλη δυσκολία καὶ τὴν ἄνοιξε ἀλλὰ δὲν εἶδε κανέναν.

Αισθάνθηκε όμως καλύτερα, άνοιξε διάπλατα την πόρτα και τὰ παράθυρα και ἔβγαλε εξω τὸ μαγγάλι. Καθαρὸς ἀέρας πλημμύρισε τὸ δωμάτιο και οἱ κυρίες ξαναβρῆκαν τὶς αισθήσεις τους.

Ὁ Ἅγιος Θεοδοσίος εἶχε κάνει τὸ θαῦμά του.

Κ) Τὸ 1960, ὁ ἀείμνηστος ἐφημέριος τοῦ χωριοῦ Ἀργολικό, Μιχαήλ Καββαθᾶς, ὑπέφερε πολὺ ἀπὸ κωλικὸς τοῦ νεφροῦ λόγω λιθιάσεως. Οἱ γιατροί, εἶχαν ἀποφανθεῖ ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀφαιρεθεῖ ὁ νεφρός, γιατί δὲν ἔπαιρνε θεραπεία, και ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ προσβαλλόταν και ὁ ἄλλος. Πρὶν φύγει γιὰ τὴν Ἀθήνα ὅπου θὰ γινόταν ἡ ἐγχείρηση, πῆγε και λειτούργησε στὸ Μοναστήρι τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου. Ὅταν τὸ ἄλλο πρωί, ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀθήνα, εἶπε στὴν οἰκογένειά του: Μὴν ἀνησυχεῖτε, δὲν θὰ κάνω ἐγχείρηση.

Και διηγεῖται ὁ ἴδιος: Μπῆκαμε στὸ λεωφορεῖο τῶν Ἀθηνῶν μὲ τὴν κόρη μου Κατίνα και καθίσαμε στὸ κάθισμα τῆς δεύτερης σειρᾶς. Ἐκανα τὸν σταυρό μου καθὼς ξεκίνησε τὸ λεωφορεῖο, και ἔρριξα τὸ βλέμμα μου σὲ ἓνα εἰκόνισμα τῆς Παναγίας, ποὺ βρισκόταν ψηλά, πάνω ἀπὸ τὸ τιμόνι. Ὅταν φθάναμε στὸ χωριὸ Κουτσοπόδι, ἔρριξα πάλι τυχαῖα τὸ βλέμμα μου πρὸς τὸ εἰκόνισμα, και τότε, βλέπω στὸν καθρέπτη πάνω ἀπὸ τὴν θέση τοῦ ὀδηγοῦ, τὴν εἰκόνα τοῦ Ὁσίου Θεοδοσίου, μεγάλη ποὺ σκέπαζε ὅλον τὸν καθρέπτη και τὴν ἔβλεπα διαρκῶς σὲ ὅλη τὴν διαδρομὴ, μέχρι ποὺ τὸ λεωφορεῖο ἔμπαινε στὴν Ἀθήνα. Πῶτησα και τὴν κόρη μου, ἂν ἔβλεπε τίποτα, ἀλλὰ αὐτὴ μοῦ ἀπάντησε ἀρνητικὰ. Μόλις κατεβήκαμε ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο, εἶπα στὴν κόρη μου· Κατίνα, δὲν θὰ κάνω ἐγχείρηση, δὲν θὰ ἀφήσει ὁ παπποῦς.

Και πράγματι δὲν ἔκανε. Στὸ νοσοκομεῖο ποὺ μπῆκε, τοῦ εἶπαν οἱ γιατροί, ὅτι ὁ νεφρός του πῆγαινε καλύτερα και κατὰ περίεργο γιὰ τοὺς γιατροὺς τρόπο, εἶχε μετατοπισθεῖ ἡ πέτρα, και σιγά-σιγά, τὴν ἀπέβαλε μὲ τὰ οὔρα. Ὁ Ὁσιος Θεοδοσίος τὸν θεράπευσε.
